

SPB
LIGHT

๓ เพลงมารชั่วของผู้กล้า

I am the
**EX-DEMON
KING**

ผมนี่หรือคือ
อดีตจอมมาร

Story : V. Rondell

Bell 1

เพลงมาร์ชของผู้กล้า । - White Gate City -

ตำนานฉาวโฉ่ของจอมมารทราซไร้พ่าย เรื่องราวที่ผมเคยได้ยินมาตั้งแต่เด็กเพราะรสนิยมสุดโต่งของพวกเขาผู้ใหญ่นึกย้อนไปก็อดนึกสงสัยไม่ได้ว่าอะไรจิตใจให้สมองพวกเขาทำงานผิดพลาด คิดว่าซีรีส์เลือดสาดเป็นนิทานกล่อมนอนกัน

แต่ว่าตอนนั้น เมื่อครั้งที่ผมยังเด็กอยู่ ผมกับพี่ๆ น้องๆ ก็มีปฏิกิริยาเดียวกัน

ทั้งที่รู้ว่าทราซหกปีกตนั้นปัจจุบันคงไม่ได้เป็นอะไรมากไปกว่าวิญญาณดวงอับดวงหนึ่ง แต่ทุกครั้งที่ฟังเรื่องราววีรกรรมหลายๆ อย่างของเขา เราดรอ้งเชียวอย่างประทับใจไม่ได้

ก็นะ...มาตรฐานของปีศาจอย่างเราๆ เหมือนใครๆ เขาที่ไหน

ความแข็งแกร่งคือสิ่งที่เรานิยม เทิดทูน และแม้ผู้แข็งแกร่งตนนั้นจะพ่ายแพ้ในกาลต่อมา แต่วันคืนอันยิ่งใหญ่ของเขาหรือเธอจะถูกจารึกไว้ชั่วกาลนาน

สำหรับพวกเรา มนุษย์หมาป่า กลุ่มที่ไม่ถือข้างในสงครามจอมมารแล้ว ทรราชไร้พ่ายเป็นหนึ่งในวีรบุรุษ ผู้เป็นที่นิยมอย่างล้นๆ นอกสายตาของราชาตนใหม่ จริงอยู่ว่าราชันฝนโลหิตและขุนนางของเขาไม่ยุ่งกับเรา นอกจากส่งทูตมาขอกำลังหรือว่าจ้างเป็นครั้งคราว แต่ผมไม่คิดว่าเขาจะพอใจหรือหากเห็นภาพเขียนหรือกระทั่งรอยสักที่ได้แรงบันดาลใจมาจากศัตรูเก่า

กาลเวลาผ่านไป บัดเป่าเอานิทานก่อนนอนจากวัยเด็กให้เป็นเพียงหนึ่งในอดีตเลื่อนราง

ผมเกือบจะลืมนั่นไปเสียสนิทแล้ว แต่โชคชะตาก็มันบันดาล...ไม่สิ เตะก้นผมให้ไกลมาหยุดตรงหน้าร่างกลับชาติมาเกิดของปีศาจในตำนานที่ผมไม่เคยคิดว่าจะได้เห็น

ผมได้พบร่างกลับชาติมาเกิดของทรราชไร้พ่าย

มนุษย์วัยรุ่นผู้มีปานหกปีกบนแผ่นหลัง แต่...เขาไม่มีอะไรเหมือนที่ผมคิดไว้เลย ไม่เหมือนยังงั้นหรือ ก็เริ่มจากแบบนี้ยังงั้นละ

“ว้ากกก! ไม่เอา!!!”

เด็กหนุ่มผมสีน้ำตาลเข้มตัวเล็กนิดเดียววิ่งจีวนรอบห้องใช้ร่างผมและเพื่อนๆ ชมรมวิจัยจอมมารเป็นที่กำบัง ดวงตากกลมโตมีน้ำตาคลอด้วยความกลัวบนสยของสิ่งที่ไล่ตามเขาอยู่สุดขีด

“อย่าเหนียมไปน้า พอลลีน่าอุตสำหรับนั่งแหกขี้ตาตัดทั้งคืนตั้งแต่รู้ว่าเซลริคจะกลับมาเลยนะ” เสียงหวานแต่ทุ้มเล็กๆ ของสตรีร่างสูงโย่ง ในชุดสุทสีชาวทะเลมัตตะแมงเหมือน

นักธุรกิจสาวตั้งขึ้น เรียวขาเพรียวไต่กวดรางเล็กของเซลริคไปรอบห้อง

มือเล็กของอดีตจอมมารคว้าหลังเสื้อผมเป็นที่กำบัง พอเห็นเรียวขาขาวสลั้บหมุนมาทางผม เซลริคก็พุ่งพรวดหนีไปทางเคย์เลนที่ยืนอยู่หน้าชั้นหนังสือหลังเก้าอี้รับแขกทันที

สตรีวัยสามสิบกว่าที่ยังดูสวยเฉียวด้วยดวงตาเรียว และผมดำซอยสั้นทันสมัยยกมือทำสะเอวคอด พลังหมุนเสื้อเชิ้ตลูกไม้ฟูพองในมืออย่างกับพรานป่ากำลังหมุนบ่วงเตรียมครอบเหยื่อเคราะห์ร้าย “อะไรกัน ปกติก็ยอมใส่ดีๆ นี่นา พอลลิน่าตัดให้เองเลยเชียวนะ แป๊บเดียวก็เสร็จแล้ว เนอะ! หนูโรส”

“นั่นสิคะ ที่จริงเป็นช่วงเวลาที่ฉันรอคอยเลยละค่ะ” สาวสวยที่ปกติเข้าข้างเซลริคทุกอย่างเกิดหักหลังเขาซะงั้น

เซลริคหน้าจ้ำแล้วยืนยันเสียงแข็ง “ไม่เอา! ผมบอกว่าไม่เอาก็ไม่เอาสิ ยิ่งต่อหน้าทุกคนแบบนี้ผมไม่เอาครับ! โรส ก็นะ...ไปสนับสนุนทำไม”

สายตาหลังแว่นของผมไม่น่าจะเพี้ยน แต่ผมเห็นโรเซเลียยกไหล่ แล้วเอ่ยว่า “ก็ฉันอยากเห็นอีกเหมือนกันนี่”

โอ้โห! ทั้งกันหน้าตาเฉย ผมจะบันทึกวินาทีประวัติศาสตร์นี้ไว้

สาวงามประจำรุ่นยกมือเกลี้ยเรือนผมสีชมพูเล็กน้อย แล้วคลี่ผมที่เกือบเจ้าเล่ห์เหลือร้ายให้เจ้าชายกระจิวของเธอ

“เซลริค ยอมแพ้เถอะน่า งวดนี้ฉันต้องตามใจคุณนะ เมอริเดียอยู่แล้ว อีกอย่าง เจ้าของห้องเสื้อพอลลิน่า คุณแม่ของฉันอุตส่าห์เสียแรงตัดชุดให้นายทั้งที ในฐานะลูกสาว ฉัน

ก็ไม่ควรขัดความสุขของแม่ใช่ไหมล่ะ”

ร่างสูงของเคย์เลนถูกเรียวแขนขาวดันเปี่ยงไปข้างๆ อย่างนุ่มนวล มือเรียวตัดเล็บสั้นคว้าข้อมือเซลริค ดึงร่างอดีตจอมมารที่กลัวจนตัวแทบหดยออกมาเผชิญหน้ากับเธอ

ดวงตาเรียวคมแต่สีเดียวกับเซลริคประสานกับเขา เรือนผมสีดำซอยสั้นในทรงทันสมัยไหลตามร่างเพรียวที่ก้มลงกอดคอหนุ่มร่างเล็กด้วยท่าที่ยิ่งกว่าสนิทชิดเชื้อ ริมฝีปากอímเคลือบลิปสติกสีแดงอมชมพูจูบแก้มเขาแรงๆ ฟอดใหญ่ ก่อนเอ่ยเสียงหวานว่า

“ได้ยินแล้วใช่ไหมเซลริค อย่าขัดขวางความสุขของแม่สิจ๊ะ”

“แต่ว่า แม่อะ มันจะ...” เซลริคถึงกับครางดังๆ

เมอริเดีย หรือเมอรี เรมิงตัน ยิ้มอ่อนหวานแล้วกล่าวประกาศิตใส่ลูกชายคนเดียวของเธอสั้นๆ ง่ายๆ ได้ใจความว่า

“ถอด!!!”

ผมถึงกับเห็นใจเซลริคขึ้นมาแวบหนึ่งเลยละ แต่ตอนนี้ถือเป็นครั้งแรกที่พวกเรามีโอกาสได้พบกับแม่ของเซลริค ผู้ให้กำเนิดร่างใหม่ของจอมมาร...

หากจะทำความเข้าใจว่าชมรมจอมมารมาลงเอยที่บ้านของเซลริคในเมืองไวต์เกต และเผชิญกับสถานการณ์กระอักกระอ่วนได้อย่างไรนั้น คงต้องย้อนความกันยาวเหยียด หากสรุปย่อๆ โดยไม่สนใจรายละเอียดแล้วก็คือ...

พวกเขามาเตรียมการสำหรับงานวัฒนธรรมและวิชาการที่จะจัดขึ้นในอีกสองสัปดาห์ข้างหน้า

รัสเซลล์ บลัดไนต์ อาจารย์ที่ปรึกษาตัวจริง และการเชิญ
 อีนิกมา อาจารย์ที่ปรึกษาตัวสำรองดันไปนั่งตกลงกันเองและ
 เห็นดีเห็นงามว่า จะส่งชื่อชมรมวิจัยจอมมารไปสมัครกับเขา
 ด้วย ไม่รู้เพราะเวอร์กรรมเป็นเหตุ หรือแค่เพราะดวงช่วย
 ของเชลริคเริ่มลูกกลม พวกเขาจึงได้รับเลือกให้เข้าร่วมจัด
 กิจกรรม

หลังจากอัชราเอล เฟรย์ และโรเซเลียที่สมองดีกว่า
 เพื่อนนั่งถกกันข้ามคืน ก็ได้ข้อสรุปงานคร่าวๆ เขียนเอกสาร
 ส่งคณาจารย์คาบเส้นตายพอดี อัชราเอลนี่ก็เกลียดรัสเซลล์
 ขึ้นมาจริงจังก็คราวนี้เอง

และเพราะส่งใบเสนอกิจกรรมไปแล้ว พวกเขาจึงต้อง
 เร่งเตรียมวางแผนอุดรอยรั่วทั้งหมด (ที่มีเยอะจนนับไม่ไหว)
 ภายในช่วงสุดสัปดาห์ที่ติดวันหยุดราชการของเมืองฟอร์น-
 อัลเดน ด้วยเหตุที่บ้านของสมาชิกทุกคนอยู่ไกล และหอพัก
 ก็อยู่ห่างจากแหล่งข้อมูลที่พวกเขาต้องการ ชมรมวิจัยจอม
 มารจึงตัดสินใจย้ายสถานที่ไปยังบ้านของสมาชิกที่ไกลที่สุด

เมืองไวต์เกต บ้านเกิดของเชลริคและโรเซเลีย

บ้านของคู่หูประหลาดอยู่ติดกัน ห่างกันแค่เสาไฟริม
 ถนนกัน พวกเขาจึงแบ่งส่วนสมาชิก สาวๆ ไปพักบ้านโรเซเลีย
 ที่ใหญ่หรูหราราวคฤหาสน์ หนุมๆ พักบ้านเชลริคที่แม้จะมี
 แค่สองชั้น แต่ก็มีห้องพักแขกพอยัดเพื่อนอีกห้าคนเข้าไป
 นอนได้ หากจนทางจริงๆ ก็ยังมีพื้นที่คลินิกเริ่มงัดที่ต่อเติม
 โรงรถกับสวนเป็นอาคารแยกอีกหลัง

และเพราะเย็นวันนี้เป็นวันแรกในไวต์เกต ครอบครัว
 เริ่มงัดนอยากพบหน้า เพื่อนๆ ของเชลริค ทุกคนจึงได้รับเชิญ

มากินอาหารเย็นด้วยกัน

ทว่าก่อนจะได้กินอาหารเย็นก็ดันเกิดฉากลำบากใจที่ว้าขึ้นก่อน แน่نونว่าเมื่อปราศจากพันธมิตรที่เข้มแข็งที่สุดอย่างโรเซเลีย เซลริคก็ไม่มีหวังชนะแม่ผู้เปี่ยมไปด้วยชีวิตชีวาแรงสูง

สมาชิกชมรมจอมมารมีโอกาสดินชมสวนหลังบ้าน เรมington ระหว่างรออาหารเย็น และรอกิจกรรมเชื่อมสัมพันธ์แม่ลูกของเซลริค ที่แรกทุกคนก็เดินชมสวนสวยขนาดเล็กดีๆ แต่แล้วเรนฟอร์ดก็พ่ายแพ้ต่อความอยากรู้อยากเห็นเป็นคนแรก...

“ฉันอยากรู้ะ ว่ามันเรื่องอะไรกันแน่”

“ผมก็ด้วย” เฟรย์ยกมือรับ

“ฉันก็ออกจะเป็นฮั้วเป็นห่วย” เทลกาเอ่ยเสียงเห็นใจ แต่ดวงตาพราวระยับ ใบหน้ามีรอยยิ้ม

ไปๆ มาๆ ทุกคนเลยตัดสินใจอยากกลับบ้านไปแอบดูสักนิด พวกเขาเห็นโรเซเลียเดินหายเข้าไปในห้องสมุด จึงแอบย่องไปส่องดูบ้าง ดวงตาแปดคู่เบิกโตเมื่อเห็นร่างที่นิ่งเอนหลังพิงโซฟาแบบโบราณ อดีตจอมมารในชุดดูเหมือนเจ้าชายน้อยจากที่ไหนสักแห่ง นั่งเกียกอย่างไม่เต็มใจให้แม่ของตนถ่ายรูปด้วยกล้องพลังปราณ

“ทำสายตาให้มันเช็กชีกว่านี่หน้อยสิ” ผู้เป็นมารดาสั่ง เซลริคหน้าเมื่อย เขาถอนหายใจเบาๆ “ถ่ายมาเกินสิบรูปแล้วนะแม่ ยังจะถ่ายอีกหรือ”

“เอาอีก! ยังไม่มีรูปที่สไตรค์แม่ได้เลยสักรูป ใช้หน้าตาน่ารักที่พ่อแม่ให้ไว้ให้เต็มที่สิ เช็กชีกนะเช็กชีก ทำได้ไหม”

เชลริกกำลังจะอ้าปากเถียง ก็บังเอิญหันมองมาทางประตู ดวงตาแปดคู่จ้องเขาราวกับมองหมีแพนด้าในสวนสัตว์ สีเลือดแล่นขึ้นหน้าเชลริกจนแดงไปถึงหู

“ว้ากกก!” ร่างเล็กกระโจนหนีไปขดตัวเป็นลูกบอลอยู่หลังโซฟา

โรเซเลียที่เอาน้ำชามาให้สองแม่ลูกกลั่นยิ้ม แล้วเดินออกมาที่ประตูห้องสมุด “โชคตินะคะ จะรอข้างล่างค่ะ”

“จำหนูโรส ขอเวลาแม่อีกแป๊บเดียว นี่เชลริก ขึ้นมาเดี๋ยวนี้ละ เราเป็นผู้ชายซะเปล่า เร็วเข้า!”

โรเซเลียมองปฏิกิริยาของพวกพ้องอย่างเงิบๆ บางคนตกใจจริงๆ บางคนกลั่นยิ้มแทบไม่อยู่ และบางคนตาวาวด้วยมองเห็นโอกาสทำเงินขึ้นมา

“เป็นแบบนี้ประจำเลยหรอ” เรนฟอร์ดถามขึ้น ยังตกใจไม่หายกับงานอดิเรกของแม่เชลริก

“ค่ะ...กลับมาที่ไรก์แบบนี้ทุกที คุณแม่ของฉันเปิดร้านตัดเสื้อ แต่ไหนแต่ไรมาก็ติดใจเชลริก เลยถือวิสาสะตัดชุดพิเศษให้แทบทุกโอกาส แต่มีเงื่อนไขว่าต้องถ่ายรูปไปให้ใช้โปรโมตสินค้า ก็เป็นนายแบบกลายเป็นเรื่องธรรมดาเสียงเรียบๆ เหมือนทุกอย่างเป็นเรื่องธรรมดา

“ว้าว! ฉันประทับใจแฮะ” เทलग้ามองประตูอย่างเคลิ้มๆ

ซิโตรเนลล่าถึงกับหลุดปากว่า “ถ้ามีชุดผู้หญิงด้วยก็ดีสิคะ สวยมากเลย อยากได้ไว้หลายๆ ตัวจังค่ะ”

“ไว้จะพาไปที่ร้านค่ะ มีให้เลือกเยอะเลย”

“ถ้าถ่ายรูปเรื่อยๆ คงมีเต็มอัลบั้มเลยสินะ” เฟรย์เอ่ยยิ้มๆ

โรเซเลียชี้โต๊ะเล็กฝั่งตรงข้ามโถงทางเดิน อัลบั้มรูปปก
หนังเจ็ดเล่มเรียงกันเป็นระเบียบ มีลายมือหนักแน่นเขียนชื่อ
คอลเล็กชันแต่ละเล่มว่า *หนุ่มน้อยฤดูใบไม้ผลิ เสน่ห์แวมไพร์
คาราวานตะวันออก แพร่พรินซ์ ฯลฯ*

“ขอบคุณใหม่” เทลกำฉีกยิ้มกว้าง ไอรินตาวาวทันใด

โรเซเลียดึงอัลบั้มเล่มแรกที่เขียนว่า *ความลับของสาว
น้อย?* ส่งให้อันเดดสาว แล้วเอ่ยทิ้งรอยยิ้มว่า “ไม่ใช่ความ
ลับอะไรหรอกค่ะ ดูได้ตามใจชอบเลย”

หมดกัน...

หมดกันงานนี้...

*เกลี้ยงแล้วศักดิ์ศรีของฉัน ไม่ว่าจะในฐานะจอมช่วย
หรือ (อดีต) จอมมาร*

เซลริคนั่งกอดเข้าชิดกะทืออยู่มุมห้องรับแขก ขณะที่
เพื่อนๆ ยังเบียดกันนั่งดูรูปถ่ายของเขาตั้งแต่เมื่อสักสิบสอง
สิบสามปีที่แล้ว โดยมีแม่เขาคอยพากย์รูปนั้นรูปนี้อย่าง
ออกรส

เซลริคอยากร้องไห้ แต่ร้องไม่ออก ในอัลบั้มพวกนั้นมี
แต่รูปเขาในชุดแฟนซีทั้งนั้น...ตั้งแต่สวมชุดเต่าทอง หมี ไป
จนแพชั่นทหาร มีกระทั่งรูปที่คู่หู...แม่เขากับแม่ของโรสจับ
เขาแต่งหญิงถ่ายรูปสมัยเด็กๆ

ฮือ...มีแต่ของน่าอายเสียแก่สิบเปอร์เซ็นต์ ที่เหลือคือ
ตลกไม่ก็น่าอนาถทั้งสิ้น แม่ะแม่...

รูปที่เขาพอจะภูมิใจได้อยู่บ้างก็มีแค่รูปเดี่ยวเท่านั้น
แหละ

“ฮะ! รูปคุณนี่ เมื่อไม่นานมานี้สินะ ดูดีนี่นา” เสียงเรน-ฟอร์ดทำให้เชลริคลุกขึ้นแล้วเดินเลียบกำแพงไปชะโงกดูรูปจากด้านหลัง รอยยิ้มผุดขึ้นมาที่ริมฝีปากอย่างห้ามไม่อยู่ รูปถ่ายธีมราชาละครสัตว์ สำหรับคอลเล็กชันฤดูใบไม้ร่วงเมื่อปีก่อน คงเป็นรูปใบเดียวที่เขาชอบจริงๆ

ไม่ใช่แค่เพราะเสื้อผ้าไหมฟูฟ่องหรือโทนสีโดนใจ แต่เพราะในรูปนั้นโรสสบตาและส่งยิ้มให้เขา เป็นยิ้มอ่อนหวานที่แม้จะได้เห็นบ่อยๆ แต่ก็ยังอยากได้เสียวนาทีของรอยยิ้มนั้นไว้ในมือ เวลาที่เธอไม่ได้อยู่ใกล้ๆ

เขาไม่ได้เกลียดรูปนี้เลยจริงๆ นั่นแหละ...

“สีหน้าแบบนั้น!!!” เมอริเดียหมุนตัวรื้อยาแปดสิบองศาด้วยความเร็วน่าพิศวงมาคว้าไหล่ลูกชาย “เชลริคทำหน้าสมชายชาตรีแบบนั้นได้ตั้งแต่เมื่อไร ทำอีก! แม่ขอถ่ายรูปเก็บไว้สักใบนะ นะๆ เหมือนปีศาจของลูกเวลาสับสวิตช์มาดแมนเลย”

อาการบ้าถ่ายรูปของเมอริเดียคงลูกกลามกว่านั้น ถ้าไม่ใช่เพราะเสียงหนึ่งดังมาจากในครัว

“อาหารพร้อมแล้วครับ! นี่ทำอะไรกันอยู่นะ”

ชายร่างสันทัด แต่คงถือว่าตัวเล็กไปเลยถ้าเทียบกับเมอริเดียเดินพ่นม่านมู่ลี่ที่กั้นระหว่างห้องรับแขกกับห้องครัวออกมา มื่อยังถือหม้อใบเล็กที่ส่งกลิ่นอาหารหอมชวนน้ำลายสอ เส้นผมสีน้ำตาลยุ่งฟูไม่เป็นระเบียบ ผ่ากันเปื้อนเต็มตัวลายจุดขาวบนพื้นสีเขียวตอมมีคราบซอสเปื้อน เขาขยับแว่นตากรอบกลมที่เลื่อนหล่นจากดั้งจมูกอยู่เรื่อย แล้วเอียงคอมองไปทางเมอริเดีย

ท่าทางเอียงคอแบบนั้น เหมือนเซลริคปะ...

เมอริเดียแทบจะกระโจนกอดเขา ชายสวมแว่นตาเบี่ยงตัวหลบอย่างมืออาชีพ คำว่าหมอนอิงโยนให้เธอรัดด้วยอ้อมกอดแรงเทียบเท่าหนักกีฬามวยปล้ำ เขายิ้มหวานให้สมาชิกชมรมวิจัยจอมมาร ดวงตากกลมค่อนข้างโตทำให้เขาดูเยาว์วัยกว่าอายุจริง

“สวัสดีครับ เพื่อนๆ ของเซลริค”

“ริค! กอดแค่ที่สองที่ไม่ซ้ำหรอกน่า” แม่ของเซลริคประท้วง

“เมอริครับ โผมากอดผม หรือปล่อยนิสัยบ้าถ่ายรูปออกมาเยอะไปจะทำให้เด็กๆ ตกใจเอานะครับ”

“ซิริ!”

น่าแปลกที่คุณแม่ไฟแรงคนนั้นยอมลงให้ตาแว่นที่ดูท่าทางไม่มีเรี่ยวแรงสักเท่าไรอย่างง่ายดาย เซลริคถอนใจโง่อก ในที่สุดสมดุลในบ้านเรมิงตันก็เข้าที่สักที อดีตจอมมารหันไปทางผู้มาใหม่แล้วบอกว่า

“แนะนำตัวหน่อยดีไหมครับ ตั้งแต่มาก็เอาแต่อยู่ในครัวเดี่ยวเพื่อนผมเข้าใจผิดว่าเป็นพ่อครัวหรือพ่อบ้านเอาหรอก”

ชายสวมแว่นค้อมศีรษะเล็กน้อย และแนะนำตัวเสียงสดใสว่า “ริค เรมิงตันครับ อาจจะหน้าไม่เหมือนกันเท่าไร แต่ผมเป็นพ่อของเซลริคครับ โอ๊ะ!!!”

จังหวะที่เขาก้าวออกมาหาแสงไฟ เมอริเดียสบโอกาสยื่นมือไปจับเอวสามี หม้อเล็กหลุดมือลอยหวิวข้ามห้องไปและ...

ซ่า...

“ว้ากกก! ร้อนนน!!!”

เซลริคกระโดดหยิ่งเหยิง แล้ววิ่งหายไปทางห้องน้ำ

“เซลริค พ่อขอโทษ!” ริคครวญเสียงดัง เขาทำท่าจะตามไปดูอาการลูกชาย แต่...

เพี้ยง!

เขาชนแจกันตกแตก

โครม!

เขาชนอัลบั้มรูปทั้งกองหล่นลงไปบนซุปรีดชั้นที่ไหลนองอยู่บนพื้น (ทีนี้ก็รู้แล้วว่าอะไรอยู่ในหม้อ)

เท่านี้เองสมาชิกชมรมวิจัยจอมมารก็คิดตรงกันในใจ ที่เซลริคดวงซวยจัดอาจไม่ใช่แค่คำสาป แต่เพราะว่ามีทั้งแม่ชี้แก้งจ่อมพลัง และคุณพ่อที่โคตระชุ่มซำเป็นปัจจัยด้วย ควรจะยืมหรือควรจะร้องไห้แทนเซลริคดีนะ เลือกไม่ถูกเลย

ไอน้ำขาวๆ ที่พวยพุ่งออกมานอกประตูห้องน้ำทำเอาเคย์เลนสะดุ้งโหยง เขามองรอบตัวแล้วตัดสินใจยับไปกินที่ฟูกของอัชราเอลอีกนิด ขอดอกห่างเรนฟอร์ดสักหน่อยก็ยังดี ไม่ได้เกลียดหรอก แต่ว่าไอร้อนจากตัวอิพริททำเอาเขาเสียวไส้ เกิดละเมอผาดแขนขาถูกเขากลางดึกจะทำยังไง ทว่าให้เรนฟอร์ดกับอัชราเอลนอนติดกัน...ใครๆ ก็รู้ว่าเป็นไปไม่ได้

ตัวกันชนอย่างเฟรย์กับเอรูเทียบอกว่า พวกเขาติดนิสัยเผ่าพันธุ์หากินกลางคืน พอมีดแล้วยิ่งตื่นตัว บางทีดึกๆ จะชอบออกไปเดินเล่น ถ้านอนตรงกลางเพื่อนๆ จะรำคาญ ขอนอนริมสุดใกล้ประตูแล้วกัน

เคย์เลนกำลังกังวลใจได้ที่ ประตูห้องนอนเขาก็เปิดออก ศีรษะฟูๆ ของเชลริคโผล่เข้ามาก่อน ตามด้วยร่างในชุดนอนลายไดโนเสาร์สีเขียว ในมือเขาก็ก่อกล่องโลหะเล็กๆ เหมือนกล่องยาอมมาด้วยสามกล่อง

“เอาขนมรอบดึกมาให้ ของนายเป็นรสมินต์แดงโมนะ” เชลริคยืมแฉล้มเช่นเดิม เขาชะเง้อชะแ่มองหาอัสราเอลแต่ก็ไม่พบ เรนฟอร์ดยังอยู่ในห้องน้ำแน่แท้ เพราะได้ยินเสียงร้องเพลงเสียงหลงนิดๆ ดังออกมาเป็นระยะ

“เอรูเทียแหวไปหาเทลก้า อัสราเอลไปเดินเล่น” เคย์เลนตอบทั้งที่เชลริคยังไม่ได้ถาม จอมห่วยยืมแหๆ รู้อยู่โดยนัยว่า อัสราเอลไม่ได้อยากออกไปเดินเล่นชมทิวทัศน์ขนาดนั้นหรอก แค่ไม่อยากทนฟังเสียงเรนฟอร์ดครวญเพลงฉันจะเป็นกามเทพของเธอ หลงไปหลงมาเท่านั้นเอง

เชลริคมองสภาพห้องนอนแขกเร็วๆ แล้วก็ดึงมือเคย์เลนให้ลุกขึ้นจากฟูกนอนที่เล็กเกินไปจนขาของปีศาจหิมะร่างสูงยื่นเลยออกมา ก็แน่ละ เคย์เลนสูงกว่าใครเพื่อนในชมรมวิจัยจอมมารนี่นะ

“ไปนอนห้องฉันแล้วกัน เมื่อก็แม่เพิ่งมาขนของออกไปส่วนหนึ่ง พอยันนายเข้าไปได้อีกคน”

“จะดีเหรอ...” แม้จะดีใจ แต่เคย์เลนก็ลังเลนิดๆ หากกันชนจำเป็นอย่างเขาไม่อยู่ แล้วศึกหมาป่าอิฟริทที่ค้างคากันมาชาติกว่าจะเป็นยังไง เกิดบีมบ้านเชลริคเป็นรูก็แย่พอดี

“ดีสิ” เชลริคพยักหน้ายืนยัน เขาช่วยรวบเครื่องนอนที่แจกให้เคย์เลนขึ้นจากฟูก แต่เปลี่ยนใจทิ้งหมอนข้างลงไปก้นกลางระหว่างคู่ปรับ พร้อมกับหยิบเอาลั้งหนังสือสะสมของ

พอมากันเป็นบังเกอร์ระหว่างสองท่านประธาน

“แค่นี้น่าจะเอาอยู่นะ”

“อือ” เคย์เลนยิ้มน้อยๆ แล้วหอบเครื่องนอนตามหลัง เซลริคไปอย่างว่าง่าย ไม่ต้องกลัวว่าจะถูกไฟลวกตอนตีกอีก เขาคุ่นกับการนอนห้องเดียวกับเซลริคจนเป็นเรื่องธรรมชาติไปแล้ว

“แยะแยะ จะเตียงคิโนอยู่แล้ว ถ้าไม่รีบนอน พรุ่งนี้ตื่นไม่ทันเวลานัดแหง” อดีตจอมมารเพิ่มพ้ำ เขาสะดุดผ้าห่มที่ตัวเองหอบมาหน้าค่อมำชนแจกันดอกไม้หน้าตาประหลาดของแม่ แต่ได้มือไวของปีศาจหิมะคว้าหลังคอเสื้อไว้ทันหวุดหวิด (ถึงแจกันจะไม่รอดก็ตาม)

“ฮู้ว...เกือบไปแล้วแฮะ แต่งี๊วะนะ เคย์เลน”

“ไม่เป็นไร ถ้าเจ็บตัวไปพรุ่งนี้คงหมดสนุก” เคย์เลนพูดพลางหยิบไม้กวาดที่พิงไว้ข้างทางเดินมากวาดเศษกระเบื้อง

“นั่นสินะ” เซลริคยิ้มเมื่อนึกถึงแผนที่วางกันไว้ตั้งแต่ก่อนเดินทางมาไวต์เกต “เข้าออกไปชมเมืองกับกินอาหารจากนั้นแวะไปช้อปปิ้งนิดหน่อย ก่อนเที่ยงก็ไปที่บ้านพีโคร์ แล้วอยู่สัมภาษณ์กับทำรายงานถึงเย็นเลยถ้าเป็นไปได้”

“โคร์ วาริธัส เป็นชื่อจริงหรือเปล่า” เคย์เลนถามขึ้นอย่างไม่มีปี่มีขลุ่ย

เซลริคนิ้วหน้านิดๆ สมองรูพรุนเยอะของเขาจำรายละเอียดไม่ได้ ถ้าไรสอยุ่น่าจะจำได้บ้างละ เขาก็รู้แค่ “เป็นนามแฝงนะ ชื่อจริงจำได้ว่ายาวกว่านี้เยอะ รู้จักกันมานาน พีเขาเป็นคนดีนะ แต่แปลกๆ”

“แปลก?”

“...” เซลริคชะงัก ยกมือข้างที่ว่างอยู่เกาหัว “คือว่า มันอธิบายลำบาก เดี่ยวพຼ່ງนี้ก็รู้เองละ”

“แต่เป็นของจริงใช่ไหม ที่ว่าเป็น ทายาทผู้กล้า นะ”

ผีเท้าของเซลริคชะงักไปนิดๆ ดวงตากกลมโตหม่นแสงลงเล็กน้อย ทั้งที่เขาอยากยิ้มแล้วบอกมุมมองของตนไปตรงๆ ว่า *ใช่แล้ว เจ๋งใช่ไหมล่ะ* อย่างที่เคยทำบ่อยๆ เวลามีคนอื่นถามถึงฟีโคร์ ตอนนีเขากลับทำไม่ได้

ก็แน่ละ...ตอนนี้เขาก็ไม่เชิงว่าเป็นมนุษย์เต็มร้อยอีกแล้ว ซ้ำยังเป็นอดีตจอมมารที่มีพลังติดตัว

บางทีความสัมพันธ์ฉันพี่น้องของเขากับฟีโคร์ที่ผูกพันกันมาเกือบตลอดชีวิตอาจไม่มีทางเป็นเหมือนเดิมอีกแล้วก็ได้

“เซลริค?” เคย์เลนย่อตัวลงมองหน้าเขาอย่างกังวล

เซลริคหัวเราะแะแะ “ฮะๆ โทษทีๆ บังเอิญเหม่อไปหน่อยนะ”

เขาช่วยเคย์เลนปูพุงลงบนพื้นห้องนอน แล้วบอกเพื่อนสนิทเสียงดังฟังชัดว่า “ถึงจะแปลกๆ ไปหน่อย แต่อย่างหนึ่งที่ยืนยันได้เลยก็คือ ฟีโคร์เป็นทายาทผู้กล้าของแท้นั่นเอง และที่สำคัญเพราะความแปลก ที่ว่า...มนุษย์เข้าใจเขาได้ปลอดภัยร้อยเปอร์เซ็นต์”

“ทำไมล่ะ” เคย์เลนชักอยากรู้อยากเห็นขึ้นมา เซลริคยังออกปากว่า นายนี้เป็นคนแปลก แสดงว่ามันต้องมีเลเวลความประหลาดไม่ธรรมดาแน่นอน

เซลริคทำหน้าที่แปลกๆ เหมือนอยากหัวเราะ แต่ก็หัวเราะไม่ออก “เดี๋ยวพຼ່ງนี้ก็รู้เองละ ไปแปร่งฟันแล้วเข้านอนกันเถอะ! พຼ່ງนี้ที่สดใสรอเราอยู่”

เพราะเชลริคทำทางอารมณ์ดีมากนี่เอง เคย์เลนจึงตัดสินใจไม่ซักไซ้อะไรอีก สัญชาติญาณปีศาจของเขา แน่แน่นอนว่า ไม่อยากเฉียดกรายเข้าใกล้รัศมีสายตาผู้กล้าด้วยซ้ำ

เขาเคยพบผู้กล้ามาสองคน

ทั้งสองคนนั้นตามล่าปีศาจเข้ามาในเขตภูเขาหิมะ คนหนึ่งแต่งงานกับปีศาจหิมะ และเลิกเป็นผู้กล้า อีกคนหนึ่ง เขายังจำได้ไม่มีวันลืม

คนคนนั้นเข้ามาสร้างบาดแผลให้หมู่บ้านของเขาจนถึงวันนี้

เขารู้ว่าผู้กล้าก็คือกลุ่มคน จะคิดเหมารวมว่าตะภาเดียวกันหมดก็ไม่ยุติธรรม แต่กระนั้นเขาก็ยังกลัวอยู่ดี...

ผู้กล้านั้นตาสีม่วงเข้มคนนั้นทำร้ายพี่สาวของเขา

กลางดึกคืนนั้น เหนือหลังคาบ้านเรมิงตัน ร่างของสองหนุ่มหนึ่งสาวในชุดนอนนั่งจิบเครื่องดื่มอุ่นๆ คุยกันอย่างออกรส

“ตอนนั้นผมเสียแวบเลย นึกว่าจะถูกเสียบกลางอกซะแล้ว ดีที่ตัดสินใจระโดดลงน้ำเลยหนิทัน” เอรูเทียปิดเรื่องราวสมัยเขายังเป็นแวมไพร์น้อยหนีไปเที่ยวในเมือง แล้วเก็บบันทึกเล่าแทบไม่ทัน

“ไม่น่าเชื่อว่าอย่างนายมีช่วงเวลาไร้เดียงสาด้วยแฮะ” เทลก้าแห่ ทั้งที่ใจจริงก็อยากเห็นเอรูเทียน้อยเหมือนกัน แวมไพร์เด็กอันตราย แต่พลังไม่เยอะ รับมือง่าย

เอรูเทียยิ้มจุกกับคำวิจารณ์ของเทลก้า “พูดอย่างกับไม่เชื่อว่าผมก็เคยเป็นเด็กกับเขามาก่อนอย่างนั้นละ”

“ก็แหม...มันจินตนาการยากออก อายุจริงของนายเป็นคุณทวดฉันได้แล้วละ”

เฟรย์ที่นั่งจิบกาแฟงเงียบบๆ มานานหัวเราะก๊าก

“ถ้าเฮอร์เทียเป็นทวด ผมก็ทวดสองเท่าเลยนะ แต่ว่าเทลก้าครับ จะมีคุณปู่คุณทวดที่ไหนหล่อได้ขนาดนี้อีกไหมล่ะครับ”

อันเดดสาวเหลือบมองคุณทวดผมทองทางด้านซ้าย มองคุณทวดผมดำทางขวา แล้วได้แต่ถอนใจเฮือกโตอย่างยอมแพ้

“เฮ้อ! จริงของนาย”

วงสนทนาคงจะย้ายไปพูดเรื่องอื่นแล้ว ถ้าไม่ใช่เพราะตาไวผิดธรรมชาติของสามสหายเห็นอะไรแวบข้ามรั้วสวนหลังบ้านเซลริคไปไวๆ

“?! ”

“??? ”

“? ”

ทั้งสามนิ่งไปครู่หนึ่ง ก่อนเฟรย์จะพิมพ์ว่า “สงสัยแมวละมังครับ”

“นั่นสินะ เสียงฟุ่มไม้ไผ่ก็เบาเกินกว่าจะเป็นคนอยู่แล้ว” เทลก้าเอออ

เฮอร์เทียพยักหน้าแต่ไม่ออกความเห็น สายตาของแวมไพร์ดีกว่าอันเดดกับไนต์แมร์ในร่างมนุษย์อยู่แล้ว เขาจึงเห็นมากกว่าคนอื่นนิดหน่อย

เขาคิดว่าเขาเห็นปลายหางสุนัขป่าสีน้ำตาลแวบหนึ่ง ก่อนมันจะหายไปหลังฟุ่มไม้

บัดซบ! ชวยบัดซบที่สุด!

อัสราเอลชอบกรรมแน่นขณะวิ่งผ่านตัวเมืองไวต์เกตยามราตรีด้วยความเร็วสูง เขาเลื้อบเห็นซุ้มทางเข้าของสวนสาธารณะที่ติดป้ายไว้ว่า ปิดหลังห้าโมงเย็น น่าจะไม่มีใครอยู่ในนั้นแล้ว ถึงจะมีก็คงแค่ยามที่ไม่ได้หลบยากอะไร

เขาคิดอย่างนั้นแล้วกระโจนวบเดียวข้ามรั้วเข้าไปข้างในสวนสวยไร้ผู้คน

ลมหายใจของเขากระชั้น รู้สึกว่าใช้แรงมากกว่าปกติ ทั้งๆ ที่วิ่งมาแค่ไม่ถึงสิบกิโลเมตร ทำไมร่างนี้นั่นถึงได้อ่อนแอแบบนี้

“ไอ้ลิงหัวแดง...ฉันจะต้องฉีกแขนแกให้ได้สักวัน!” เขาคำราม แต่เสียงเล็กที่หลุดรอดจากริมฝีปากกลับทำให้การคำรามด้วยความแค้นฟังดูไร้น้ำหนักไปโดยสิ้นเชิง

อัสราเอลทิ้งตัวลงบนม้านั่งอย่างหมดอาลัยตายอยาก ตลบยาสีฟ้าอมเขียวในมือยังขึ้นเหงื่ออ่อนๆ เพราะเขากำมันแน่นเหลือเกิน ยายังมีเหลืออยู่ แต่ดันออกฤทธิ์ช้านี้สิ

“จะโทษใครก็โทษไม่ได้นอกจากเราซะเพราเอง” เขายอมรับตรงๆ เขาชินกับการกินยาที่ได้จากดริมเมอร์เกมส์มาเสมอ ป้องกันเหตุผิดพลาดล่วงหน้า แต่วันนี้เพราะผิดที่ผิดทาง เลยลืมหินยา หลังกินอาหารเย็นเสร็จ เขาออกมาเดินเล่นเพื่อเลียงเรนฟอร์ด กลับมาก็รีบเข้านอน ลืมเรื่องยาไปสนิท จนกระทั่งถูกปลุกด้วยสิ่งที่ไม่น่าพิสมัย...

กร๊อบ!

ที่เท้าแขนม้านั่งร้าว เมื่อเขาเผลอกำมันแน่นด้วยแรงโทษะ

เขายังจำสัมผัสมือปลาหมึกของไออิฟริทหน้าไม่อายุที่โอบรอบเอวเขาได้แม่นยำราวกับเพิ่งเกิดขึ้นเมื่อวินาทีก่อน! ขยะแขยงที่สุด!!! จะฝันเฮงช่วยอะไรของแกก็ไปฝันคนเดียวสิพะ! ขนลุกซิบ...ถึงไปอาบน้ำอีกสามรอบก็คงกู้คืนความเสียหายทางใจของเขาไม่สำเร็จ

อัชราเอลมองมือตัวเองที่ขนาดหดเหลือเล็กนิดเดียว แล้วถอนใจหลายเฮือก เส้นผมยาวถึงสะโพกเกะกะจนอยากตัด แตกแล้วตัดไปแล้วจะกระทบกับผมจริงตอนคืนร่างเดิมเลยต้องปล่อยไว้ เขาไม่ชอบร่างนี้จริงๆ อ่อนแอ ทำอะไรก็ไม่ถนัดที่สำคัญ...จะนั่งกอดดอกก็ยังไม่ทำได้เลย

“ยายแม่มदनัน รสนิยมต้องมีปัญหาแน่ จะใช้คาถาทั้งที่ก็สั่งให้มันแบนๆ หน้อยไม่ได้หรือไง ลำบากนะเพี้ยแบบนี้” มนุษย์หมาป่าหนุ่มที่ตอนนี้ต้องปรับ หนุ่ม เป็น สาว ชั่วคราวได้แต่ถอนใจเอืออๆ ในความช่วยของตัวเอง ตั้งแต่ทำกระจกเจ้ากรรมของแม่มดแตก

ยายแม่มดสาปเขาให้กลายเป็นสาวหุ่นดินระเบิดสามชั่วโมง เรนฟอร์ดก็ดันเห็นเข้า แล้วก็...เทพเจ้าทรงโปรด แค่คิดเขาก็ขนลุกขนพองไปทั้งตัวแล้ว ตอนหมอนั้นขอพรในดรีมเมอร์เกม เขารู้สึกแย่ยิ่งกว่าตอนโดนพ่อจับขว้างลงน้ำตกสูงสิบชั้นเสียอีก

ไออิฟริทเส็งเคร็งนั่นสะเหล่ขอพรในดรีมเมอร์เกมโดยมีภาพเขาที่โดนสาปตรึงแน่นในใจ ไม่ต้องสงสัยเลยว่าหุ่นเช็กี่ปานนี้ ต่อให้ไม่ใช่เรนฟอร์ดก็ยากจะลืม เขาถึงต้องมาช่วยรับกรรมอยู่ถึงตอนนี้

เสื้อเชิ้ตที่เขาสวมเข้านอนยาวรุ่มร่ามคลุมสะโพก

กางเกงนอนแทบจะหลุดไปกองกับพื้นถ้าไม่ผูกเอาไว้ ในร่าง
ผู้หญิงขนาดตัวเขาคงตัวเล็กกว่าโรเซเลียหน่อยหนึ่งด้วยซ้ำ

“...”

อา...คิดแล้วอยากร้องไห้ ดินะ...ที่โรเซเลียยังไม่เคยเห็น
เขาในสภาพนี้ ไม่นั่นเขาก็ไม่รู้อะไรจะเอาหน้าไปไว้ที่ไหนแล้ว

อัสราเอลเอนคอพิงพนั้เก้อ้อ ชมจันทร์ที่เพิ่งโผล่พ้น
เมฆออกมาเสี้ยวหนึ่ง เขารู้สึกว่ายาเริ่มออกฤทธิ์แล้ว แต่คง
อีกสิบห้านาทีเป็นอย่างน้อย เขาถึงจะกลับเป็นอัสราเอล
คนเดิม

กลับร่างเดิมเมื่อไรต้องรีบกลับไปนอนพัก พรุ่งนี้เขาควร
มีสติดีพร้อมทำรายงานสัมภาษณ์ทายาทผู้กล้าของจริงในช่วง
สายถึงเย็น ไม่สิ...สิ่งแรกที่เขาควรทำตอนกลับไปห้องพัก
ก็คือ

จัดการทำอะไรสักอย่างเพื่อแก้แค้นไอ้อิฟรินั่น!

ต้องเอาคืนให้สาสม สำหรับเขากับมัน บุญคุณไม่ต้อง
ทดแทน มีแต่ความแค้นเท่านั้นที่ต้องชำระ!

เสียงนกร้องจิบๆ และแสงแดดอ่อนๆ ส่องกระทบ
ยอดไม้และหลังคาปูกระเบื้องสีฟ้า บ่งบอกสัญญาณของ
วันใหม่ที่ฟ้าใสไร้เมฆฝน

“ดูแลตัวเองดีๆ นะเซลริค แม่เป็นห่วงนะรู้ไหม”
เมอริเดีย เรมิ่งตัน ย้ำกับลูกชายคนเดียวอีกครั้ง วันนี้คุณแม่
ไฟแรงสวมเครื่องแบบพยาบาล ทั้งที่รู้กันหมดว่าเธอเป็น
พยาบาลของจริง แต่มองยังไงก็เผลอคิดว่าเธอแค่คอสเพลย์
มากกว่า ก็นะ...นางพยาบาลสวยเกินไป ทั้งหมดทั้งคนไข้

จะไม่มีสมาธิกันหมด

“แม่ห่วงมากไปแล้วครับ โอ๊ะ!!!” ร่างเชลริคถูกดึงหวือไปข้างหลัง หลบหนีเหล็กไฟที่พุ่งมาจากโรงตีเหล็กฝั่งตรงข้าม ถนนได้หวุดหวิด

“เกือบไปแล้ว” เอรุเทียยิ้มบางๆ มือที่วางปล่อยแขนเสื้อไปรวบของหนุ่มร่างเล็ก เขาหยีตามองท้องฟ้า แล้วกระซิบร่ำกันรังสียูมากกว่าเดิม ท่าทางวันนี้จะเด็ดดี

“ไวยสุดยอดเลยนะ เอรุเทีย เป็นนักเรียนสายต่อสู้ใช้ใหม่จะ” เมอร์เดียดีด้า บทสนทนาคงยืดยาวไปกว่านั้น ถ้าไม่ใช่เพราะพ่อของเชลริคมาตามตัวแม่เขาเข้าไปทำงาน ริก เรมิงตัน วันนี้สวมเสื้อกาวนั้ทับเสื้อเชิ้ตขาว กางเกงสีน้ำตาลอ่อน ผมหู้ฟูหิวเสยเรียบร้อย ทั้งมาดพ่อบ้านเมือวานมาเป็นคุณหมอเต็มตัว

เขาไม่ได้พูดอะไรกับเชลริค แต่ยิ้มแบ่นแล้วยกมือชี้หัวลูกชายเบาๆ ตอนเดินสวนกัน เชลริคยิ้มยิงฟันขาว

“แล้วจะเอาขนมมาฝากนะฮะ”

หกหนุ่มแห่งชมรมวิจัยจอมมารเริ่มออกเดินทางไปทางขวามือของบ้านเรมิงตัน แนวรั้วอิฐสีส้มอมชมพูสลับกับเหล็กดัดสีดำปรากฏขึ้น ตัดกับพุ่มไม้สีเขียวเข้มดูครึ้มที่ยังคงมีดอกไม้สีขาวชูช่ออยู่ประปราย

ที่ซุ้มประตูใหญ่ประดับตราดากับโล่ของตระกูลคอร์วินัส สีสาวแห่งชมรมวิจัยจอมมารยืนรอพวกเขาอยู่แล้ว โรเซเลียส่งยิ้มน้อยๆ ให้เชลริค อดีตจอมมารกึ่งเดินกึ่งวิ่งเข้าไปหาเธอ

ไม่ว่าจะกี่ปีผ่านไป เวลาเจอกันในวันใหม่ทุกวัน เขาก็

ยังไม่เคยเบื่อก่อนที่จะได้พบเธอ อาจฟังดูไม่มีเหตุผล แต่ทุกเช้า
ที่เขาเห็นโรเซเลีย เขาจะออกวิ่งไปหาเธอเหมือนไม่อยากจะเสีย
เวลาอีกสักนาทีที่จะได้อยู่ข้างเธอ

“เมื่อคืนหลับสบายใช่ไหมโรส”

“อ้อ นายล่ะ”

“หลับปุ๋ยเลย”

“ดีแล้วละ วันนี้เรามีเรื่องต้องทำเยอะเลย”

“อ้อ! รอช้าอยู่ทำไมล่ะ ไปกันเถอะ!”

“ชอบบิง! เย้!!!” เทลกำกับซีโตรเนลล่าเข้าหากันตีผัด
คาดเป็นครั้งแรก ไอรินหน้าหนึ่งเฉยเหมือนไม่กระตือรือร้นจะ
เสียเงินมากนัก ในบรรดาหนุ่มๆ ก็คงมีแต่เรนฟอร์ดที่ดูสนใจ
ชื่อของมากกว่าชาวบ้าน ขณะที่เฟรย์สนใจแค่สำรวจเฉยๆ

“ขนมประจำถิ่นที่นี่อร่อยสินะ แล้วก็ยังدابคุณภาพดี
อีก”

“ไวต์เกตเป็นถิ่นกำเนิดของเพลงดาบเซนอนนี่ครับ ยังไง
ก็ต้องมีอุปกรณ์สำหรับวิชาดาบเยอะเป็นธรรมดา” เฟรย์เสริม
เขาไม่ได้ใช้ดาบเป็นอาวุธหลักก็จริง แต่ยังสนใจของดีอย่างอื่น

“ใช่ๆ ดังไม่เลวเรื่องอุปกรณ์ป้องกันด้วย” อสุรเพลิง
หนุ่มยิ้มแป้น เอรูเทียบกับเฟรย์เล็กคิ้วอย่างแปลกใจน้อยๆ
ทุกคนก็รู้อยู่หรือกว่าเรนฟอร์ดเวลาอารมณ์ดีเป็นยังไง แต่
วันนี้ดูเหมือนจะ ดี ยิ่งกว่าทุกวัน

“มีเรื่องอะไรดีๆ เกิดขึ้นหรือ” เฟรย์อดถามไม่ได้

สีเลือดลมขึ้นสองแก้มประธานกรรมการรักษาระเบียบ
เขาหัวเราะอย่างเขินๆ แล้วบอกเสียงไม่ดังนักว่า “ฝันดีมากๆ

นะ”

“เล่าให้ฟังหน่อยสิ” เซลริคที่เดินมาสมทบพร้อมกลุ่มสาว ๆ ถามตาวาวด้วยความอยากรู้อยากเห็น

เรนฟอร์ดยิ่งเขินหน้าแดงจนหน้าแดงไปถึงหูเมื่อถูกเทลก้ากับเซลริคมองด้วยสายตาใคร่รู้ สุดท้ายเขาก็บอกระบุตรง ๆ ว่า “ก็อยากเล่าอยู่หรอก แต่ว่า...ยังงั้นขอฉันเก็บฝันดีเป็นเรื่องส่วนตัวบ้างนะ”

“โอ้...”

“ซิ! ไม่สนุกเลย”

“เรื่องฝันนะช่างมันเถอะ เรามีเวลาชอปปิงนิตเดียวเอง ไปลุยให้เต็มที่ก่อนทำงานดีกว่า ฉันเตรียมบชี้อของมาแล้ววันนี้จะชอปแหลกเลย!” เรนฟอร์ดยิ้มอย่างพึงใจ หาว่าไม่รู้ไม่ว่าอีกร่างไม่ห่างจากเขาไปมากนักก็กำลังยิ้ม แต่เป็นยิ้มแยะที่เต็มไปด้วยจิตสังหาร

หึ ๆ แล้วแกก็จะรู้สึก! ไอ้ลิงหัวแดง...การแก้แค้นมันเพิ่งเริ่มต้นเท่านั้น

แล้วทริปชมเมืองบวกชอปปิงก็เริ่มขึ้น นำทางโดยเจ้าถิ่นอย่างโรเซเลียกับเซลริค พวกเขาแวบไปถ่ายรูปที่หอนาฬิกาแฝด สิ่งก่อสร้างที่แทบจะเป็นสัญลักษณ์ที่สองของไวต์เกต รองจากประตูเมืองที่มีดีไซน์โดดเด่นแปลกตา

แน่นอนว่าร้าน ห้องเสื้อพอลลิน่า เป็นร้านที่สาว ๆ ใช้เวลานานที่สุด เซลริคขอลิขิตตัวออกไปรอข้างนอกเพราะไม่อยากรบกวนแม่ของโรเซเลียในร้าน (คุณป้าจะต้องเริ่มพูดถึงเรื่องคอลเล็กชันใหม่แล้วจับมัดมือชกเขาเป็นนายแบบอีก) เรน-

ฟอร์ดซึ่งมีปรัชญาแพชชั่นของตัวเอง เคย์เลนที่เหมือนจะไม่สนใจเสื้อผ้าน่าสมัย กับอชราเอลก็พลอยตามออกมาด้วย มีแค่เฟรย์ที่ดูเหมือนจะสนใจเรียนรู้ทรนดัมมนุษย์เท่านั้นที่เดินเข้าไปต่อมๆ มองๆ ในร้านกับพวกสาวๆ

“ไปกินไอติมกันเถอะ ฉันเลี้ยงเคย์เลนนะ นายเล็กรสได้เลย” เซลริคออกปากชวน

ยังไปไม่ทันถึงร้านไอติม เรนฟอร์ดก็หันไปเห็นร้านถูกโฉลกเข้า

“แอร์ไรเดอร์!!! แบบปรับแต่งพิเศษด้วย เท่เป็นบ้า!” อิพิทหนุ่มวิ่งจี๋หายเข้าไปในร้านที่ประดับเสาและคานด้วยผ้าสีดำและหมุดเหล็ก

อชราเอลเหลือบมองร้านหนังสือแล้วขบปลื้มตัวเช่นกัน “ทางนั้นหนังสือน่าสนใจไม่เลว อีกอย่าง ผมคอยเฝ้าเพื่อเรนฟอร์ดก่อเรื่องก็ดีใช้ไหมล่ะ”

เรนฟอร์ดก่อเรื่อง? ถึงจะเป็นไปได้ แต่วันที่หมอนั้นอารมณ์ดีแบบนี้ จะอยากไปมีเรื่องกับใครเขาได้ยังไง

ถึงจะคิดแบบนั้น แต่ทั้งเซลริคและเคย์เลนก็มุ่งหน้าไปซื้อไอศกรีมโคนใหญ่พิเศษแค่สองคน

เคย์เลนผู้รักไอศกรีมประดุกเซลริครักพุดดิงนั้งเล็ม ไอศกรีมโคนสีลูกด้วยสีหน้ามีความสุขเป็นที่สุด เซลริคเลียไอศกรีมดับเบิลช็อกโกแลตชิพ ขณะมองไอศกรีมสีลูกหายไ้อย่างรวดเร็ว

“รอเดี๋ยวนะ” เคย์เลนลุกขึ้นจากม้านั่งไต้ต้นไม้ใหญ่ในจัตุรัสย่านชอปปีง

“ไปไหนนะ”

“จะสั่งอีกสักสองโคน”

เอ๋อ...บางทีก็อดสงสัยไม่ได้แฮะ ปีศาจหิมะนี้บ้าไอศกรีมกันทุกตนหรือเปล่า หรือมีแค่เคย์เลนที่เป็นเอามาก

เคย์เลนยังไม่ทันซื้อไอศกรีมเพิ่ม เซลริคยังไม่ทันกิน โคนเก่าหมด และสาวๆ แห่งชมรมวิจัยจอมมารยังจ่ายเงินซื้อของไม่เสร็จ เสียงโหยหวนของใครคนหนึ่งก็ดังขึ้น

“ม่ายยย!!!”

ทั้งผู้คนที่ผ่านไปผ่านมาและเจ้าของร้านค้าหันมองต้นเสียงอย่างตกใจ สมาชิกชมรมวิจัยจอมมารสะดุ้งเฮือกแทบจะพร้อมกันเมื่อจำได้ว่า เสียงนั้นเป็นของเรนฟอร์ด คาวาเลียร์

เซลริคกับเคย์เลนวิ่งกลับไปถึงร้านแอร์โรเดอร์ปรับแต่งพิเศษเป็นสองคนสุดท้าย (เซลริคสะดุดชนต้นไม้ ไอศกรีมที่เหลือหล่นลงพื้นและกระเด็นลงคูน้ำ)

เรนฟอร์ดยืนซอกหน้าชิดอยู่หน้าแคชเชียร์ เด็กสาวผมแดงคนหนึ่งเดินเซิดหน้า หิ้วกล่องอุปกรณ์ สตรีม หรือตัวเร่งสปีดแอร์โรเดอร์จากไป

“เกิดอะไรขึ้น” เซลริคถามพลางพยายามเบียดศีรษะผ่านเพื่อนๆ เข้าไปดูเหตุการณ์ชัดๆ เคย์เลนตัวสูง แคชเยร์เอานิดหน่อยก็มองข้ามหัวคนอื่นได้แล้ว เขาโบกมือให้เรนฟอร์ด แล้วพาเซลริคแหวกคนเข้าไปหา

“เงินฉัน! ขนมัน หายไปหมดเลย!” เรนฟอร์ดเอ่ยเสียงดัง

“???” สองสหายถึงกับตั้งรับไม่ถูก

“กระป๋องฉันนะสิ เมื่อวานยังดีๆ อยู่เลย แต่ทำไมวันนี้มีรูขาดบ่อเร่ตรงกันก็ไม่รู้! อย่างอื่นนะไม่เท่าไร แต่ใน

กระเป๋าสตางค์มัน...”

เชลริคถึงกับครางเบาๆ ปวดใจแทนเมื่อเห็นเบ้าหน้าติด
หมุดเหล็กสุดรักของเรนฟোর্ดมีรอยฉีกขาดเบื้อตรงกัน
ข้าวของคงหล่นหายระหว่างเดินช้อปปิ้งแห่งนี้

“แกใช่ใหม!” สายตาอิทธิพลพุ่งไปหาตู้ปรับเก่าที่ยืน
พิจารณาเหตุการณ์อยู่ไม่ไกลนักทันที

อัสราเอลดันแว่นตาขึ้นแล้วยกไหล่ราวกับช็อกแล้วหา
นั้นไร้สาระสินดี

“สะเพร่าแล้วเทียวโทษคนอื่นใช้ไม่ได้นะครับ เรนฟোর্ด
ตอนเราผ่านสวนสาธารณะเมื่อเช้า คุณตัดสินใจวิ่งเข้าไปใน
พวงหรีดเพื่อเก็บลูกบอลให้เด็กเอง กระเป๋าคงถูกเกี่ยวขาด
ตอนนั้นแหละมั้งครับ”

คิดไปแล้วก็จริง...เรนฟোর্ดหน้ามอย รู้สึกผิดเล็กๆ แต่
ก็ไม่ขอโทษ “ແ່ງจริง...ของสำคัญทั้งนั้นเลย โดยเฉพาะใน
กระเป๋าสตางค์นั้น...”

“ไม่เป็นไรน่า ช่วยกันกลับไปหาเดี๋ยวก็นะ” เชลริค
ปลอบเพื่อนร่วมชมรมอย่างมองโลกในแง่ดี ที่จริงได้เขาช่วย
หานี้แหละอาจจะทำให้สมบัติของเรนฟোর্ดสูญหายตลอดกาล
เขาอาจเจอของที่หาย แต่ทำหลุดมือจนมันตกน้ำ สูญไป
ชั่ววินาทีจริงๆ เลยก็ได้

“วกกลับไปหาแป๊บเดียว เดี๋ยวก็นะ” ชิโตรเนล่า
กระซิบถ่มพึมพำสรวลจากห้องเสื้อพอลลิหน้าพลาซียัมให้
กำลังใจ

“นั่นสิครับ” เพรย์ยิ้มหวานผสมโรง ตามด้วยเคย์เลน
ซึ่งพูดสั้นๆ แต่จริงใจว่า “ผมช่วย”

“ฉันจะไปถามคุณตำรวจให้ห้ะ” เทลก้าววิ่งปรี๊ดออกจากร้านไปทั้งที่ยังพูดไม่ทันจบประโยค

“ถ้าไม่ได้ขนมคืนมา เตี้ยวผมซื้อให้ใหม่ครับ” พ่อแวมไพร์ก็ช่างเป็นคนดี...

“หาไม่เจอจริงๆ ปิดป้ายประกาศตามหาก็ได้ค่ะ” แม้แต่แม่มดไม่มีหัวใจยังแนะนำการตามหาของ (และ) เงินให้เขา หลากหลายกำลังใจทำให้เรนฟอร์ดซาบซึ้งขึ้นมา เขาสูดน้ำมูกแล้วยิ้มแป้น “ขอบใจนะ”

การขอปึงจิงถูกยกเลิก เปลี่ยนเป็นกระจายกำลังหาของให้เรนฟอร์ดแทน อัสราเอลทำที่แยกออกไปหาของอีกทางหนึ่ง พอลับตาคนเขาจึงล้วงกระเป๋าเสื้อแจ็กเก็ตแล้วดึงกระเป๋าเงินของเรนฟอร์ดออกมามองอย่างครุ่นคิด ถึงจะสะใจตอนหมอนั่นร้อง “ไม่” ยาวเพื่อย่อยอย่างน่าสมเพช แต่ตอนนี้กลับรู้สึกผิดพิกล

เขาไม่ได้ฉีกกระเป๋าเป้ของเรนฟอร์ดหรอก แค่เอาเล็บกรีดตามตะเข็บเป้เป็นรูเล็กๆ ใช้กิ้งไม้ที่เก็บมาจัดหน้อยๆ ให้ดำย้วย แล้วก็ปล่อยรูไว้อย่างนั้น น้ำหนักข้าวของสมบัติบำในกระเป๋าก็ทำให้อย่างคาดนึกกว้างจนเป็นรูใหญ่เอง

ถึงจะเจตนาปฏิบัติการแก้แค้น แต่เขาก็ไม่โหดกับเรนฟอร์ดขนาดนั้น ขนมหายไปซื้อใหม่เอาได้ แต่ถ้ากระเป๋าเงินที่มีทั้งเงินทั้งบัตรประจำตัวหายจะลำบากเอาจริงๆ ดังนั้นเขาจึงแอบฉกกระเป๋าเงินของเรนฟอร์ดแยกมาแต่แรก

แผนเดิมก็คือตั้งใจจะแอบเอากลับไปวางในห้องนอนตอนกลับบ้าน เรนฟอร์ดทำอะไรไม่ระวังนัก ถึงทำกระเป๋า

เงินหล่นในห้องเมื่อเช้าจริงๆ เจ้าตัวก็คงไม่รู้หรอก เล่นเปิดช่องว่างอย่างเช่ๆ แบบนี้ มันก็น่าแก้แค้นไหมเล่า...แค่นี้ยังไม่พอชดใช้ความแฉียงของเขาที่ถูกกอดเอวเมื่อคืนเลย
ปึก!

“อะ! โทษทีอะพี่ชาย” เด็กชายคนหนึ่งที่ยิ่งมากับเพื่อนชนชาวอัซราเอล เขาทำกระเป๋าเงินหลุดมือ ตอนก้มลงเก็บนี่เองเขาก็สังเกตเห็นจำนวนเงินที่เรนฟอร์ดพกมาโดยไม่ได้ตั้งใจ

เหมือนที่ตั้งใจมาขอพบแลกจริงด้วยแฮะ

นอกจากเงินกับบัตรประจำตัวแล้ว มีของอีกสองอย่างที่สะดุดตาเขา

“รูปถ่าย กับเหรียญ?”

ในกระเป๋าเงินของเรนฟอร์ดมีรูปถ่ายที่น่าจะถ่ายโดยใช้เทคโนโลยีอื่นนอกจากพลังปราณ เป็นภาพของสามีภรรยาผมแดง กับเด็กชายตัวเล็กหน้าตาน่าเอ็นดู พอมองดีๆ แล้วถึงพอจะเห็นเค้าว่า เจ้าหนูตาเรียวคนนี่คือเรนฟอร์ดในวัยเด็ก

“ตอนเด็กๆ ก็ดูเป็นผู้เป็นคนดีนี่” อัซราเอลแบะปากพลางสอดรูปกลับเข้าช่องเสียบบัตร

เขาขมวดคิ้วเมื่อเห็นคู่สามีภรรยาในภาพถ่ายเดียวกับเรนฟอร์ดน้อยจ้องมาที่เขาพร้อมรอยยิ้มอบอุ่น พวกเขาคงเป็นพ่อแม่ของเรนฟอร์ด ในเอกสารของโรงเรียนบอกไว้ชัดเจนว่าพ่อของเรนฟอร์ดเสียชีวิตแล้ว จริงอยู่ว่าเอกสารนั้นโกหกกันได้ แต่ข้อเท็จจริงที่ว่าเรนฟอร์ดรับการดูแลน้องๆ เป็นหลักฐานยืนยันได้ว่า ทั้งพ่อและแม่ของเขาอยู่ในสภาพที่ไม่อาจดูแลลูกเล็กได้

ดังนั้นรูปถ่ายใบนี้คงเป็นของดูต่างหน้า เช่นเดียวกับ
เหรียญทองแบนๆ ที่เจาะรูไว้เหมือนเป็นจี้ห้อยคอ ตรงกลาง
มีรูปอิพิริทสยายปีก มีแถวตัวอักษรโค้งที่เขาอ่านไม่ออกล้อม
กรอบบนของเหรียญไว้ ขณะที่ครึ่งล่างมีภาษากลางของ
เซลีโอเน่เขียนไว้ว่า จงเป็นปีกอัคคีแห่งการปกป้อง

อัซราเอลหย่อนเหรียญกลับเข้าไปข้างช่องใส่ที่ใส่รูปถ่าย
เขาถอนใจหนักๆ แล้วเงยหน้าขึ้นสูดลมหายใจเข้าลึกๆ ไม่ช้า
ก็รู้ตำแหน่งเรนฟอร์ด

ครั้งนี้เขาเล่นแรงไป ขอโทษแล้วกัน แต่คราวหน้าจะ
ไม่ยั้งมือแน่ ผันตีของมันแต่ผันวัยของเขา แค้นก็คือแค้นอยู่
ดินนั่นแหละ!

“นายเจอมันที่ฟุ่มไม่ตรงสะพาน?” เรนฟอร์ดขมวดคิ้ว
ใส่อัซราเอลอย่างกังขา

“อ้อ มันตกอยู่” อัซราเอลโกหกหน้าตาย

“หาเจอได้ไง” เรนฟอร์ดพลิกดูด้านในกระเป๋าตรงที่เขา
เก็บรูปกับเหรียญเอาไว้แล้วค่อยถอนใจโล่งอก

“ตามกลิ่นเอา เหม็นสาบเป็นเอกลักษณ์ ทำไมจะหา
ไม่เจอ”

“ไ้อ้หมาบ้า...เฮ้อ!” เรนฟอร์ดทำหน้าที่อะอิดอะอมอยู่
พักใหญ่ แล้วเอ่ยด้วยสีหน้ากลั๊กลีน น้ำเสียงผินทนต์แต่ยังดัง
พอให้เพื่อนๆ ทุกคนในชมรมได้ยินชัดเจนว่า

“ขอบใจ”

อัซราเอลอิงไปเล็กน้อย ก่อนตอบเสียงเรียบๆ ว่า “ไม่
เป็นไร”

บางครั้งความตรงไปตรงมาของเรนฟอร์ดก็ทำให้เขา
เกลียดอีกฝ่ายน้อยกว่าที่ควรจะเป็น

เมื่อเหตุของหายจบลงด้วยดี คณะทัวร์ของอดีตจอม
มารจึงเคลื่อนตัวไปยังเป้าหมายหลักในวันนี้ บ้านของทายาท
ผู้กล้า

“ผู้กล้า...มีคนแบบนี้ในเมืองเล็กๆ อย่างนี้ด้วยหรือ”
ไอรินเอ่ยอย่างไม่ปิดบังความแปลกใจ

“ทายาทครับ คุณแม่มด” เซลริคย้ำ “พีโคร์เป็นทายาท
ผู้กล้า แต่ว่า...”

“เจ้าตัวยังไม่ได้รับการยอมรับว่าเป็นผู้กล้าตัวจริงค่ะ”
โรเซเลียอธิบายต่อ “การเป็นผู้กล้าในทวีปเซลิโอเน่ ต้อง
เข้าสอบคัดเลือก และได้รับการตอบรับจากสมาคมผู้กล้าแห่ง
แสงสว่างเสียก่อน ถึงจะใช้สมญานามผู้กล้าได้อย่างเป็น
ทางการค่ะ”

“แล้วนายโคร์คนนั้นไม่ได้ไปสอบหรือไงนะ” เรนฟอร์ด
ถามบ้าง

เซลริคยกมือเกาหัว “คือว่าพีเขาก็ไปสอบ แต่ตก...”

“...”

เซลริคยิ้มแห้งๆ เมื่อเห็นเพื่อนๆ เจ็บกันถ้วนหน้าทันที
โรเซเลียกระแอมแล้วพูดเบาๆ ว่า “ไม่ใช่ว่าคุณโคร์
กระจอกหรือค่ะ แต่เขามีจุดด้อยอยู่ข้อหนึ่งที่ทำให้ไม่มีทาง
สอบผ่าน”

“???”

“นั่นละ หนึ่งในความแปลกของพีโคร์...เดี๋ยวก็ได้เห็น

เอง” เซลริคเอ่ยยิ้มๆ

พวกเขาเดินมาถึงคฤหาสน์โบราณหลังใหญ่ ตัวบ้านเป็น
สี่เหลี่ยมไขไก่อ หลังคาปูกระเบื้องสีน้ำตาล รั้วรูปประดับด้วย
ตราประจำตระกูลผู้กล้าวาริธัส ที่ร่วมสงครามจอมมารมา
ตั้งแต่สมัยแรกเริ่ม เซลริคเดินไปหยุดที่ประตูไม้หนาหนัก
สีเขียวอ่อนๆ ห่วงเคาะประตูหลุดจากทองเหลืองเป็นรูปเศียร
ม้ายูนิคอร์น

“เฮลละ จะเคาะแล้วนะ”

“เตรียมใจให้ดีนะคะ”

สองเจ้าถิ่นเอ่ยเตือนราวกับไซโคผู้มาเยือนคนอื่นให้
จินตนาการล่วงหน้าเกินขนาด ทุกคนคิดตรงกันว่า มันจะ
แปลกขนาดไหนก็ไม่น่าถึงกับแปลกไปกว่าชมรมที่มีแต่
อมนุษย์หรือกาน้ำ

ก๊อๆๆ

เซลริคเคาะประตู หน้าตากล็กเห็นอหังหังเคาะประตู
เลื่อนออกเล็กน้อย เสียงทุ้มลึกแหบห้าวถามออกมาว่า

“เจ้ารู้พาสเวิร์ดหรือเปล่า”

สีหน้าของเซลริคบัดนี้ เขาหันไปมองโรเซเลีย แต่นี้เป็น
อีกครั้งที่โรเซเลียเมินหน้าหนีเสียเฉยๆ เซลริคกล้ำกลืนน้ำตา
เขาสูดหายใจเข้าลึกๆ แล้วพูดเสียงดัง

“แต่ก่อนแต่ไร ไม่มีคนไหนแข็งปึงยิ่งกว่า ท่านผู้กล้า
แห่งแสง โอ! บรรดาสาวน้อยแสนงาม เจ้าหญิง จงหลับ
สบาย...อะไรต่อเนะ”

“ผู้กล้าอย่างข้าฉันไซ้จะปกป้องท่านด้วยจิตวิญญาณ
แห่งความดีงาม” โรเซเลียตอบประโยคไร้สาระนั้นให้

เซลริคเคาะประตูเป็นจังหวะ 3-4-1-2 แล้วประตูก็เปิดออก

ควันขาวพวยพุ่งออกจากในบ้าน ร่างทะมึนก้าวออกมา มือใหญ่ยกขึ้นโบกควันออกไป เขาก้าวออกสู่แสงสว่างยามเที่ยง

“หวัตตีฮะ ฟีโครว์” เซลริคทัก เลือกไม่ถูกว่าจะยิ้มอย่างยินดีหรือมุดดินหนีด้วยความอายดี

โครว์ วาริธัส ยิ้มเผล่ ผมทองสลวย ร่างสูงโปร่ง ทั้งหมดนี้คงเป็นลักษณะของผู้กล้าตามหนังสือนิทานป๊ะ

แต่ไม่มีผู้กล้าที่ไหนสวมชุดมาสคอตหมีขนฟูแบบมีทั้งหมด หูมี และรองเท้าครบชุด ตอนอยู่บ้านหรอจจริงไหม...ไม่นับแว่นตากันแดดสีส้มปริ๊ดแทงตาเห็นในระยะห้าร้อยเมตรนั้นอีกนะ

“โอ้ล้า!!! สวัสดิ์คณะทัวร์ผู้ทรงเกียรติ ยินดีต้อนรับสู่คฤหาสน์วาริธัส บ้านของผู้กล้าครับพัม!” เขาเอ่ยด้วยรอยยิ้ม และตอนนั้นทุกคนก็เพิ่งสังเกต ในปากหมอนี่คาบอะไรสักอย่างอยู่ ไม่ใช่บุหรี แต่เป็นกิ่งไม้

“โครว์ วาริธัส ยินดีที่ได้รู้จัก ไม่ได้เจอกันนานเลยนะ เซลริค บอกพี่ชายคนนี้มาซิ นายมีเรื่องน่าตื่นเต้นอะไรมาเล่าให้ฉันฟังบ้าง!”

มาถึงตรงนี้ก็คงต้องยอมรับ...โครว์ วาริธัส ทายาทผู้กล้า

เป็นมนุษย์ที่แปลก...

Bell 2

เพลงมาร์ชของผู้กล้า ๙ - Heir of Hero -

เสียงฝีเท้าของผู้คนจำนวนมากย่ำลงบนผืนพรหมนุ่ม
แต่ผู้คนต่างสวอบสวบแปลกๆ คลอไปกับบทสนทนาของ
เจ้าของบ้าน...ทายาทผู้กล้า และแขกประจำ...อดีตจอมมาร
ทั้งที่ตามธรรมชาติควรเป็นศัตรูกันแท้ๆ แต่ว่าในความเป็น
จริง ทั้งคู่สนิทกันจนเหมือนเป็นพี่น้อง

โครว์ดึงร่างเซลริคมาขยี้ผมเล่นอย่างมันเขี้ยว ปากแซว
ไปด้วยว่า

“ไอ้ตัวเล็กเป็นเจ้าชายกระจุ๋มจิ๋ม ไม่ชอบ ไปเป็นเจ้าชาย
นิทรหะตั้งหลายวัน ทำให้ริคกับเมอริเดียเป็นห่วงแทบแย่ ไป
ผจญภัยในผืนมาสินะ!”

ถึงจะรู้ว่าโครว์พูดเพราะคะนองปาก เหล่านักผจญภัย
ในแดนผืนก็อดสะดุ้งในใจไม่ได้ ทายาทผู้กล้าในชุดมาสคอต
หมีพุงกลมยังชวนเซลริคคุยจ้อระหว่างนำทางพวกเขาเข้าไป
ในถ้ำผู้กล้าเป็นครั้งแรก

หลายๆ คน โดยเฉพาะเรนฟอร์ดกับเคย์เลนผู้ไม่ค่อย
ได้ออกไปเห็นโลกภายนอก จินตนาการไว้เสียดิบตีว่า คงจะ

เป็นคฤหาสน์ใหญ่โตเต็มไปด้วยห้องเก็บอาวุธ และห้อยหัว
อสุรที่ตนฆ่าไว้เต็มกำแพงเหนือเตาผิง แต่กลายเป็นว่าบ้าน
ผู้กล้าของจริงนั้น...

ธรรมดามาก

จริงอยู่ว่าไซ้บ้านก็คงเรียกว่าคฤหาสน์ได้ มีตั้งสี่ห้าชั้น
ห้องหับเยอะแยะ เพอร์นิเจอร์สวยแบบเรียบหรูเน้นใช้งาน
ทนทานและสง่างามกว่าอวดความร่ำรวย ผนักรุด้วยไม้สีเข้ม
ที่ติดกระจกเงาบ้าง กรอบรูปบ้าง แขนงไอเทมผู้กล้า (ที่
อัสราเอลเชื่อว่าเป็นของปลอม) ไว้เป็นระยะ

โคมไฟทองเหลืองสง่างามแขวนอยู่บนฝ้าเพดาน หน้าต่าง
บานสูงปิดไว้ด้วยม่านสีแดงเข้ม บานบานเปิดให้แสงแดดส่อง
เข้าบ้าน ก็เกือบจะเป็นบ้านใหญ่ธรรมดา ยกเว้นแต่ว่า...ฝุ่น
ที่นี้เยอะชะมัด เหมือนไม่ได้ทำความสะอาดมาหลายเดือน

“ฮัดเซย์!” เคย์เลนจาม ไอน้ำแข็งพุ่งไปกระทบหลังคอ
เทลก้าที่แทบกระโดดตัวลอย

เจ้าของบ้านยิ้มแหยๆ อย่างรู้สึกผิด “ขอโทษนะ ช่วงนี้
งานยุ่งเลยไม่ค่อยได้ทำความสะอาดห้องที่ไม่ได้ใช้ล่ะ”

เขาชะงักไปเล็กน้อย ก่อนเอียงคอมองเพื่อนๆ ของ
เชลริคอีกครั้ง คราวนี้เชลริคที่ยังถูกเขารัดอยู่ได้วงแขนซ้าย
มองเห็นชัดเจนว่า นัยน์ตาสีฟ้าของพีโครว์ปรากฏแวววาวแสงสีฟ้า
สว่างขึ้นรอบแก้มดำ มันปรากฏอยู่ตรงนั้นแค่ครู่เดียว แล้ว
เจ้าตัวก็กะพริบตาถี่ๆ ก่อนวงแสงจะจางหายไป

“อีก...เอาอีกแล้วเฮะ” โครว์ยกมือขึ้นνωดขมับเบาๆ

“โรคปวดหัวกำเริบเหวอะพีโครว์” เชลริคทักเบาๆ เริ่ม
เสียวแวบๆ ขึ้นมาว่า บางทีโรคประจำตัวของชายหนุ่มผู้เป็น

เหมือนพี่ชายของเขาคนนี้ ที่จริงแล้วอาจไม่ใช่โรค...

“อ้อ!” ชายหนุ่มรับคำเนือยๆ มือสวมถุงมือพูๆ กดข้างขมับเบาๆ “ไม่เกิดมาพักหนึ่งแล้วแฮะ ขอโทษที่ทำให้ตกใจนะครับ เอละ มาถึงห้องรับแขกแล้ว เชิญตามสบายเลยนะ เดี๋ยวผมไปยกชามมาให้”

“ให้ผมช่วยไหมอะพี่โครว์” เซลริคเหมือนจะยังเป็นห่วงทายาทผู้กล้า อีกฝ่ายยืมยืมฟันขาวแล้วขยับนิ้วดีดหน้าผากเขาอย่างเอ็นดู

“เป็นแขกก็ไปนั่งดีๆ ไป เดี๋ยวฉันกลับมาพร้อมชาสูตรพิเศษ ยกแค่ชาไม่ได้ก็ไม่ต้องเป็นผู้กล้าแล้ว”

เขาออกจากห้องไป ปล่อยให้สมาชิกชมรมวิจัยจอมมารเลือกที่นั่งจากชุดรับแขกหูกที่อ้อมฝุ่นเหมือนพรมและสิ่งอื่นๆ ในบ้านนี้ ไอรินยืนจ้องกระจกบานใหญ่ที่คลุมม่านไว้ครึ่งหนึ่งอยู่หลายนาทีก่อนตัดสินใจดึงชายม่านลงมาปิดม่านไว้ทั้งหมด

เซลริค โรเซเลีย เคย์เลน เทลก้า เอรุเทีย และเฟรย์นั่งลงบนเก้าอี้ยาว ซีโตรเนล่าเกาะกระจกหน้าต่างมองแปลงผักสวนครัวอย่างสนใจ อัซราเอลนั่งเก้าอี้เดี่ยวตัวตรงข้ามกับเรนฟอร์ด ที่นั่งที่โซฟายาวอีกตัวคงเพียงพอให้แขกที่เหลือกับเจ้าของบ้านนั่งได้พอดี

“ฝุ่นเพียบจริงๆ แฮะ” อัซราเอลอดพึมพำอย่างตำหนิไม่ได้ นี่มันผิดหลักอนามัยมากๆ เลย

“ปกติตอนเราสองคนไม่อยู่ก็เป็นแบบนี้ละคะ” โรเซเลียเอ่ยเบาๆ “เซลริคกับฉันมาช่วยทำความสะอาด ดูแลบ้านให้เขาอยู่เรื่อยตอนปิดเทอม”

ทุกคนก็ภาพเซลริคสวมผ้ากันเปื้อน พยายามทำงาน

บ้านอย่างแข็งขัน แต่กลายเป็นทำทุกอย่างและจะต้องให้
โรเซเลียมาเก็บกวาดแทน ท่านจอมมารมาเป็นพนักงาน
ทำความสะอาดในบ้านผู้กล้า มันจะนานไปไหน...

เซลริคแบะปากนิดๆ “มันปฏิเสธไม่ออกนี่นา ก็พีโคร์
ขอมาทั้งที ยิ่งงั้นฉันโตมาได้ถึงปานนี้ก็ต้องขอบคุณพีโคร์
ด้วย”

“หือ?” เสียงงงงวยประสานขึ้นจากรอบทิศ

“เพราะพี่ชายคนนี้ช่วยเหลือถึงนายมาสินะ เซลริค” ผู้ตอบ
คำถามกลับไม่ใช่เซลริคหรือโรเซเลีย แต่เป็นท่านทายาทผู้กล้า
ที่ยังคงอยู่ในชุดมาสคอตตัวเดิมและเข็นรถเข็นไม้ที่มีอุปกรณ์
ชงชากับของว่างกลับมาในห้อง

“เลี้ยง???!!” แปะเสียงแหบจะประสานเป็นหนึ่งเดียว

ทายาทผู้กล้าช่วยเหลืออดีตจอมมาร...มันน่าจะเป็นช่วย
กะชวกใส่ไม่ใช่หรอ!

โคร์ยิ้มน้อยๆ พอเก็บแว่นตากันแดดครอบสีสลับไป
แล้ว ค่อยมองหน้าเขาได้ถนัดใจขึ้นหน่อย

“เห็นแบบนี้ผมอายุต้นสามสิบแล้วนา เพราะรู้จักกับริค
มานาน เวลาริคหรือเมอริเดียติตงานผมเลยช่วยดูแลเซลริค
ให้ ตอนนั้นผมก็ยังวัยรุ่นอยู่เลย เซลริคตอนอายุสองสามขวบ
ก็น่ารักน่าพินดี แก้มป่องๆ ยู่ๆ น่ารัก”

เซลริคยกมือประคบแก้มตัวเองทันทีที่ก่อนจะถูกหยิก
ด้วยความมันเขี้ยวอีก

“พีโคร์เคยหยิกเล่นจนผมแก้มอักเสบลายนะ”

“นุ่มนวลน่าจับเหมือนมาร์ชเมลโลว์เลยเปลोटัวไป
หน่อย แต่นั่นก็ซื้อพุดดิ้งเลี้ยงนายติดต่อกันตั้งเดือนกว่า

หายกันแล้วนี่นา”

“ก็ใช่...” เซลริครับคำเสียงอุบอ

ทนายทผู้กล้าเริ่มเทศาลงในชุดชาเงินลวดลายละเอียดจับตา แม้เขาจะสวมชุดมาสคอตที่น่าจะทั้งเกะกะและอึดอัด แต่กลับเคลื่อนไหวได้คล่องตัวเกินคาด เขารินชาถ้วยแรกส่งให้เซลริค

“ไม่มีน้ำผึ้ง น้ำตาล แล้วก็นมนะ หหมดแล้วไม่มีเวลาไปซื้อ”

“ว่าแล้วเซียว”

ผู้กล้าพิลึกยกคิ้วให้เซลริคแล้วเอ่ยเสียงกลั้วหวัระ

“ตอนนี้ก็รอนายกับโรเซเลียปิดเทอมมาช่วยแบ่งเบา
งานบ้านอยู่ไง”

“ผมไม่ใช่เป็นะพีโคร์”

“ฉันรู้ๆ มีนายมาช่วยก็เบาแรงไปเยอะจริงๆ ละ เซลริค
โรเซเลีย ขอบคุณมากนะ”

พอเจอคำขอบคุณจริงใจตรงๆ เข้าให้ จากที่ตั้งใจจะ
ประท้วงเป็นพิธีเซลริคก็พูดไม่ออก ได้แต่ยิ้มตอบเท่านั้น
โรเซเลียถอนใจแล้วเปรยว่า “เราสองคนรู้ค่ว่าคุณยุ่งเพราะ
เล่นคนเดียวหลายบทบาท”

“อ่าๆ จริง แต่ฉันเริ่มจะสับรางจนชินแล้วละ”

แก๊กรัก!

ประตูห้องรับแขกเปิดออก แต่โถงทางเดินข้างหลังว่างเปล่า ใครยังรินชาให้ไอรินอยู่ เขายิ้มนิดๆ แล้วเอ่ยเสียงดังฟังชัดว่า “จะเข้ามาทักทายเซลริคกับโรเซเลียก็ได้ แต่วันนี้
พี่ๆ เขามาทำงาน ไม่ได้มาเล่นหรอกนะ”

สิ้นประโยคนั้น กระสุนมนุษย์ (?) ขนาดย่อมๆ ก็พุ่งเข้าใส่เชลริค ทำเอาโซฟาแทบหงายหลังหากไม่มีน้ำหนักของเพื่อนคนอื่นช่วยถ่วงไว้

“พีเชลริค! คิดถึงจังเลยค่า” เสียงเจื้อยแจ้วของเด็กหญิงเล็กๆ คนหนึ่งดังขึ้น อ้อมแขนเล็กจ้อยกอดเชลริคหมับอย่างแสนคิดถึง เธอน่าจะอายุราวๆ เจ็ดปี สวมชุดมาสคอตลูกหมีเข้าชุดกับโครว์เป๊ะ

แทนที่จะทำหน้าลำบากใจ เชลริคกลับยิ้มกว้างแล้วยกมือลูบหัวมาสคอตหมีน้อยอย่างเอ็นดู

“ไม่ได้เจอกันไม่กี่เดือน เป็นสาวสวยไปแล้วนะ เวन्दี้”

เด็กหญิงผมถักเปียสีทองสองข้างหัวเราะอย่างขื่นๆ แล้วค่อยหันไปกอดทักทายโรเซเลีย สาวงามแห่งฟอร์นเบิร์ก กอดตอบเบาๆ สีหน้าของเธออ่อนละมุนลงอย่างเห็นได้ชัด เด็กหญิงตัวเล็กทักทายพี่ชายพี่สาวคนโปรดเสร็จสมใจแล้ว จึงเริ่มให้ความสนใจกับแขกแปลกหน้าเป็นครั้งแรก

สีหน้าสดใสของเธอซีดลงทันตา ดวงตาสีฟ้าครามของเธอมีวงแสงปรากฏขึ้นล้อมแก้วตาดำเหมือนโครว์ เพียงแว่บแสงในตาเธอไม่กะพริบแล้วหายไป มันส่องสว่างอยู่ตรงนั้นชัดเจน เธอดึงมือเชลริคกับโรเซเลียออกจากโซฟา แล้วมองไปทางสมาชิกชมรมวิจัยจอมมารด้วยสายตาวาดระแวงปนตื่นกลัว

สายตาเธอจับจ้องอยู่ที่อัสราเอลนานกว่าใครเพื่อน จนชายหนุ่มเริ่มอึดอัด ไม่รู้ทำไมหมาป่าในตัวเขาถึงชูค้ำราม อีกฝ่ายเป็นแค่เด็กตัวนิดเดียวเท่านั้นเอง

ป๊อก!

“โอ๊ย!” เด็กหญิงคราง เมื่อกำปั้นหลวมๆ เคาะศีรษะเธอเบาๆ จากด้านหลัง ร่างเล็กลอยขึ้นจากพื้น โครว์ วาริอัส สายหน้า แล้วตีหน้าดุใส่เด็กหญิงที่สวมชุดเข้ากับเขา

“เวนต์ ห้ามเสียมารยาทกับแขก พวกเขาเป็นเพื่อนของเชลริคนะ”

“แต่ว่า...” เด็กหญิงที่ถูกหิ้วหลังคอเสื้อมาสคอตกกลางอากาศเบะปากอย่างไม่สบายใจ เป็นภาพที่ตลกน่าดู เหมือนพ่อหมีหิวลุกขึ้นมาอบรมขณะยืนสองขา

ทายาทผู้กล้าตั้งร่างเธอมากอด “ป๊ะป๊าไม่ปล่อยให้ใครมาทำร้ายเวนต์หรอก พวกเขาเป็นเพื่อนของเชลริค จะเป็นผู้ร้ายได้ยังไงอี”

เด็กหญิงยังมองเพื่อนพ้องของพี่ชายคนโปรดอย่างกล้าๆ กลัวๆ เธอมองเชลริคที่ยืนรับรอง และโรเซเลียที่พยักหน้ายืนยัน ก่อนก้มหน้าลงแล้วพูดเบาๆ ว่า “เวนต์ขอโทษค่ะ คุณพ่อปล่อยหนูลงพื้นเถอะ”

“อ้าว! นี่กว่าจะอยากอยู่คุยกับแขกอีกหน่อยซะอีก”

“หนูมีละครสำคัญต้องแสดงสัปดาห์หน้า คุณพ่อต่างหากที่สัญญาว่าจะเป็นคู่ซ้อมให้หนู”

“ก็ทำตามสัญญาแล้วนะ” โครว์ลืมนึกว่าตัวเองมีแขกไปชั่วขณะ “ดูนี่สิ คุณพ่อหมีมาแล้วไงครับคุณลูกหมี เราซ้อมกันสามรอบแล้ว เดี่ยวอีกสามชั่วโมงจะกลับไปซ้อมด้วยนะ”

“เกี่ยวก้อยสัญญา”

“โอเค”

พ่อลูกสุดประหลาดเกี่ยวก้อยสัญญากัน (จะเกี่ยวอย่างไรก็ไม่อาจทราบได้ ในเมื่อทั้งคู่ยังสวมถุงมือมาสคอตก)

แล้วเด็กหญิงก็วิ่งทักๆ ออกจากห้องไป ดวงตายังคงมีแวววาว
ประหลาดปรากฏอยู่เมื่อเธอหันมามองในห้องรับแขกเป็นครั้ง
สุดท้าย

“บางทีเวन्दี้ก็ชั่วระแวงเกินไปหน่อย แต่เธอเป็นเด็กดีนะ
พออย่างผมรับรองได้” โครว์ วาริธัส เอื่อยยิ้มๆ เขาเอียงคอ
มองแขกที่เป็นเพื่อนๆ ของเชลริค “จะว่าไปพวกคุณนี่ก็มีอะไร
แปลกๆ จริงๆ ด้วย”

เหล่าอมนุษย์โดยเฉพาะกลุ่มปีศาจชนคอลูกชัน เสียใจ
ว่าทายาทผู้กล้าจะเกิดมองผ่านร่างแฝงของพวกเขาไม่เห็นร่าง
จริงเข้า แบบนั้นละเรื่องออกมาไม่สวยแน่

โครว์เอียงคอมองหน้าทุกคนอย่างละเอียด มีอุปนิสัย
คางที่มีไรเคราบางๆ อยู่เกือบนาที แล้วเขาก็ยิ้มกว้าง หัวเราะ
ดังๆ

“แปลกเหมือนมาจากต่างถิ่นนอกเชลิโอเน...แต่เป็น
คนดีแฮะ! เป็นเพื่อนกับเจ้าหนูดวงช่วยได้ยี่ดนี่ก็แปลกที่สุด
แล้วละ ฮ่าๆ”

เฮ้อ...สมาชิกชมรมพิทักษ์จอมมารลอบถอนใจโล่งอก
ไปตามๆ กัน โครว์หันไปตอบคำถามซิโตรเนล่าเรื่องต้น
สมุนไพรข้างนอกอย่างเป็นมิตร ดูเหมือนเขาจะไม่ระแวง
เตรียมตัวน้อย หรืออมนุษย์อีกแปดตน รวมถึงอดีต
จอมมารที่เริ่มต้นขึ้นแล้วเลยแม้สักนิด

อัชราเอล เฟรย์ เอรูเทีย และเทลก้าเข้าใจสิ่งที่เชลริค
กับโรเซเลียพูดถึงก่อนตัดสินใจมาที่นี่ในที่สุด

สิ่งที่ทำให้พวกเขาไม่ต้องกลัวเมื่อเข้าใกล้โครว์ วาริธัส
ทายาทของผู้กล้าแห่งแสงสว่าง และคุณสมบัติหลักที่ทำให้

ชายหนุ่มประหลาดผู้นี้สอບผู้กล้าไม่ผ่าน

โครว์ วาริธัส ไม่มีความสามารถในการจับสัมผัสมนุษย์
สัมผัสมนุษย์ของเขาอดไปโดยสิ้นเชิง
วี้...

อัคราเอลเย็นจุมูก เมื่อเห็นแมลงวันตัวหนึ่งบินวนอยู่
แถวๆ แจกันดอกไม้เก่าบนโต๊ะรับแขก มันเหมือนเล็งจะโจมตี
ขนมหรือขาของพวกเขา ท่านประธานนีกร์าคาญอยากปา
อะไรใส่ให้มันเจียบ แต่ยังไม่ทันที่เขาจะขยับ...

หมับ!

มีมาสคอตของโครว์คว้ามแมลงวันไว้กลางอากาศ แล้ว
ตีมันออกไปติดใบแมงมุมที่มุมเพดานเหนือตู้โชว์งานลาย
ครามในเสี้ยววินาที ความเร็วและแม่นยำระดับนั้นทำให้ทุกคน
ตาโตเป็นครั้งแรก

เร็วจนตอมมนุษย์ที่ชินการต่อสู้ยังมองไม่ทัน

โครว์นั่งลงไขว่ห้างสบายๆ “เอาละ เสิร์ฟชาเรียบร้อยแล้ว
แล้ว มีอะไรอยากถามก็ถามมาได้เลย จะตอบเต็มที่”

เหงื่อเย็นๆ ซึมบนผิวอัคราเอลเล็กน้อย ใต้ผู้กล้า
ประหลาดนี้...ถึงจะเซนส์บอด แต่เรื่องผีมีอย่างอื่นไม่ได้
กระจอกไปด้วยแฮะ

เคย์เลน ผู้เป็นเลขาฯ หยิบสมุดบันทึกขึ้นมาเตรียมจด
อัคราเอลตัวแทนผู้เตรียมสคริปต์สัมภาษณ์เป็นผู้เปิดฉากถาม
คำถามแรก

“ในฐานะทายาทผู้กล้า คุณคิดยังงัยกับการคงอยู่ของ
จอมมารครับ”

“หืม” มีอสุภมูมือขนฟูจับข้อขาคนขาในถ้วยของ

ตัวเอง “คำถามแรกมาก็ดูเด็ดเลยแฮะ คิดยังงั้นะหรอ ของมันก็แน่วอยู่แล้วว่าเป็นศัตรูที่ต้องล้มให้ได้ไง จอมมารคือหัวใจและมันสมองของปีศาจ หากไม่มีจอมมาร ปีศาจก็ไม่อาจเคลื่อนไหวเต็มประสิทธิภาพได้ มนุษย์และเผ่าพันธุ์อื่นก็จะปลอดภัยจากการรุกราน เป็นตัวตนที่ปล่อยให้คงอยู่ไม่ได้”

“ทำไมถึงมีจอมมารกับปีศาจ คุณพอจะรู้ไหมครับ” อัสราเอลยิงคำถามต่อไป เขามีคำตอบของตัวเองอยู่แล้ว เช่นเดียวกับทุกคนในห้องนี้ แต่แน่นอนว่าคำตอบจากปากของทายาทผู้กล้าย่อมมีมุมมองต่างจากพวกเขา

โครว์ยกมือขึ้นลูบคาง แล้วยกไหล่ “บอกกันตามจริงแบบไม่พยายามตกแต่งให้สวยหรูก็คือ มันเป็นเรื่องธรรมชาติละมัง ในห่วงโซ่อาหาร มนุษย์ไม่ได้อยู่บนสุดหรอก ปีศาจก็เหมือนกัน เราต่างถูกสร้างมาให้รักษาสมดุลจำนวนประชากรกันเอง เหตุผลเดียวที่ผู้กล้าต่อสู้ก็เพราะปีศาจล้ำเส้นนั้นแหละ เราไม่มีนโยบายโจมตีมนุษยที่ไม่มีเจตนาร้ายอยู่แล้ว แต่ว่า...”

ดวงตาสีฟ้าของโครว์ทอแววเคร่งขรึมเป็นครั้งแรก “พวกนอกคอกก็มีอยู่ไม่น้อย พวกที่ไม่ใส่ใจหลักปฏิบัติของผู้กล้าที่แท้จริง แต่ต้องการแค่ตำแหน่งและชื่อเสียง พวกนั้นไม่มีจิตวิญญาณของผู้กล้า เลวร้ายพอๆ กับปีศาจหรือแย่กว่าเสียอีก”

“จิตวิญญาณผู้กล้านี้ เป็นยังงั้นหรอครับ” คราวนี้เฟรย์เป็นคนถาม

โครว์ วารีธัส ยึดตัวขึ้นเต็มความสูง สีหน้าเคร่งขรึมแปรเป็นรอยยิ้มที่เปี่ยมด้วยความมั่นใจและศรัทธา “ความ

แข็งแกร่งของเราไม่ได้มีเพื่อสำแดงอำนาจ แต่มีไว้เพื่อปกป้องผู้คน และดินแดนอันเป็นที่รัก”

ทั้งที่น่าจะเป็นประโยชน์เฉฉิมๆ ที่พบได้ทั่วไปตามหนังสือนิทานหลอกเด็กแท้ๆ แต่ ณ เวลานั้น ไม่มีใครสักคนนึกอยากรจะหัวเราะเยาะ หรือวิจารณ์ว่าช่างเป็นประโยชน์ล้ำสมัยเจ้าอุดมคติ สีหน้าและภาษากายของชายหนุ่มตรงหน้ายืนยันว่าเขาเชื่อมั่นในทุกพยางค์ที่ตนเอ่ยมาอย่างแท้จริง

ไม่รู้ทำไมตอนนั้นเซลริคเกิดแรงกระตุ้นแปลกๆ ขึ้นมา เขามีสองเรื่องที่อยากถามพีโคร์

“พีโคร์ พี่เคยสู้กับปีศาจหรืออมมนุษย์หรือเปล่า”

สีหน้าของทายาทผู้กล้าไม่เปลี่ยน เขาพยักหน้ารับ

“เคย หลายต่อหลายครั้งจนนับไม่ถ้วนแล้ว ทั้งที่เป็นงานและไม่ใช่งาน ถ้าเป็นตัวอันตรายก็จำเป็นต้องฆ่า ถ้าแค่สู้กันเพราะสาเหตุที่ตกลงกันได้ก็ไม่จำเป็น ปีศาจบางเผ่าแค่อารมณ์รุนแรง แต่ไม่เชิงว่าเจตนาร้าย มนุษย์เราอย่าไปแห้วรังแตนก็พอ”

มือเล็กของเซลริคที่ซ่อนอยู่หลังร่างกำขำยเสื้อเชิตัด้านหลังของตนเองแน่น เหงื่อเย็นเฉียบซึมออกมา เมื่อเขาผินทำใจปวกเปียกของจอมห่วยให้กล้าพอจะถามคำถามที่ไม่อยากเผชิญหน้าที่สุด แต่เขาจำเป็นต้องรู้...

เขาไม่ได้อยากได้คำตอบจากโคร์ในฐานะผู้กล้า แต่ในฐานะพี่ชายที่เลี้ยงดูเขามา

“แล้วอดีตจอมมารล่ะครับ ถ้าพีมีโอกาสเจอเขา พี่จะทำยังไง”

เกร็ก!

ชายหนุ่มวางถ้วยชา สีหน้าสบายๆ เปลี่ยนไปทันที วงแสงสีฟ้าปรากฏขึ้นในดวงตาเขา คราวนี้มันไม่หายไปเหมือนครั้งก่อน แต่เหมือนจะแผ่ขยายทั่วnyiันตา เปลี่ยนให้มันเป็นสีฟ้าเจิดจ้า

“อดีตจอมมารทรราชไร้พ่าย แม้กลับมาเกิดใหม่ก็ยังต่อต้าน ตะกายกลับไปหาอำนาจเดิมเสมอ สาวกผู้ภักดียังมีไม่น้อย พวกนั้นพยายามสุดตัวที่จะสร้างราชามารตนนั้นขึ้นมาอีกครั้ง ประกอบทั้งพิธีบูชาัยญ์ ลักพาตัว และเรื่องชั่วช้า นับไม่ถ้วน

“ถ้าได้เจอเข้าจริงๆ ละก็ ปล่อยไว้ไม่ได้เด็ดขาด ไม่ว่า จะอยู่ในร่างอ่อนแอแค่ไหน ไม่ว่าจะเป็นคนดีแค่ไหน จะปล่อยให้ต้นอ่อนแห่งความชั่วร้ายเติบโตไม่ได้ จำเป็นต้องสังหารเท่านั้น”

แป๊บ!

ความปวดร้าวแล่นเข้าสู่ใจกลางใจของเซลริคทันที เขารู้อยู่แล้ว...ว่าพีไครว์ที่รักความยุติธรรมยิ่งชีพจะตอบอย่างไร เพื่อปกป้องคนจำนวนมาก ผู้กล้าไม่มีทางเลือกอื่นนอกจากฆ่าเขา ความเสี่ยงที่จะปล่อยให้ทรราชไร้พ่ายคืนบัลลังก์มันสูงเกินไป

“โอ๊ะ!” เซลริคเซไปเล็กน้อย เมื่อมือชนฟูๆ ของไครว์ตบปุๆ ลงบนหัวเขา

ชายหนุ่มยิ้มกว้างเห็นฟันขาว “ไม่ต้องห่วงนะเซลริค พี่ชายคนนี้รับรองจะปกป้องนายเอง! ปีศาจอะไรนั่นปล่อยให้เป็นหน้าที่มือโปรอย่างฉัน นักเรียนอย่างนายสนใจเรียนไปเถอะ ฉันไม่วาดหวังไกลถึงขนาดอยากเห็นนายฉลาดเลิศ

จนเป็นประธานนักเรียนหรือรัฐมนตรี แต่นั่นอยากเห็นนาย
มีชีวิตที่มีความสุข เข้าใจ!”

ชายคนนี้รักเซลริคเหมือนเป็นสายเลือดเดียวกัน ความ
จริงข้อนี้ประทับแน่นเข้าไปในใจชมรมวิจัยจอมมารทุกคน

“ขอบคุณอะ พี่โครว์” เซลริคยิ้มตอบคู่สนทนา ใจหนึ่ง
เขามีความสุข แต่ก็เจ็บปวดไปด้วย เมื่อรู้ว่าหากเขายังมุ่งหน้า
เดินบนเส้นทางสู่การเป็นจอมมารเพื่อแก้คำสาปให้พ้นจาก
วงจรที่ต้องถูกฆ่าไม่จบไม่สิ้น สักวันหนึ่งจะต้องปะทะกับชาย
คนนี้ พี่ชายที่รักเขามาก แต่ก็มองว่าตัวตนของเขาสมควรถูก
กำจัด

“ออกนอกเรื่องไปไกลเลย กลับมาประเด็นหลักดีไหม”
เทลก้ายิ้มกว้าง แล้วชะโงกมองโพลีซัมภาษณ์ของอัชราเอล
“นี่ๆ พี่ชาย บอกมาหน่อยสิ อาวุธอะไรเจ๋งสุดเวลาจะไปปราบ
ปีศาจ ดาบ เคียว ธนู หรือปืน”

“หิ! เรื่องนี้นะเธอ” โครว์หรีดตาลง มีอรุติชิปฟงมาสกอด
หมี่แล้วดึงเอวารสารพิมพ์สีปีกหนึ่งออกมาแผ่นที่ว่างบน
โต๊ะรับแขก มันคือวารสาร ฮีโร่ รายสัปดาห์ “ตอนนี้เลย ฉัน
ให้สัมภาษณ์และเขียนคอลัมน์ลงหนังสือต่อเนื่องกันมาเกิน
ห้าปีแล้ว ของแบบนี้มันต้องพลิกแพลงสาวน้อย อาวุธที่ดีย่อม
ต้องมีจิตวิญญาณตรงกับผู้ใช้ด้วย เราต้องเฝ้าหาวัตถุดิบด้วย
ตัวเอง!”

ดูเหมือนเทลก้าจะพบนักสะสมอาวุธตัวจริงให้แล้ว
เซลริคยิ้มแห้งๆ ให้สีหน้าตกตะลึงของเพื่อนๆ คนอื่น

“คือว่า พี่โครว์นะ เห็นแบบนี้เป็นผู้เชี่ยวชาญด้านเสาะ
หาวัตถุดิบสร้างอาวุธเลยนะครับ”

“ช่วย” เจ้าตัวยึดอกรับคำชมหน้าตาเฉย “ฉันกับแก๊งสหยาตรา เราเป็นหน่วยผู้กล้าเสาะหาวัตถุดิบเจ๋งๆ มาสร้างอาวุธปราบมาร”

“ได้ยินว่าอาวุธของผู้กล้า คุณสมบัติต่างกับของนักล่าปีศาจใช่ไหมครับ” เอรูเทียถามบ้าง ดวงตาสีสนิมวาวขึ้นราวกับเจ้าตัวเริ่มสนใจจะตักตวงข้อมูลบางอย่าง

“ใช่สิ เพราะว่าวัตถุดิบหนึ่งละ สองก็กรรมวิธีสร้าง สามน่าจะอยู่ที่เทคนิคการต่อสู้กับวิธีใช้” โครวัยกมือขึ้นเหมือนกำลังนับนิ้วอยู่ในมือมาสกอต “ผู้กล้าต่อสู้เพื่อปกป้อง แต่นักล่าปีศาจ...เป้าหมายของพวกเขาดำรงกัน”

“ฆ่าตามสั่ง รับจ้าง แล้วก็บางทีเพื่อหาชิ้นส่วนที่ต้องการจากอมนุษย์ก็มีใช่ไหมล่ะ” เทลก้าเอ่ยตรงๆ แต่ทำให้คนอื่นๆ สะดุ้งเฮือก ดินะ ที่เป็นงานเก่าของเทลก้า ไม่ใช่งานปัจจุบัน

โครว์วางถ้วยชาที่ว่างเปล่าลงแล้วชะโงกมองนาฬิกาบนผนัง “ยังพอมีเวลาสักสองชั่วโมง อยากชมแกลเลอรีอาวุธกับห้องภาพบรรพบุรุษฉันไหมล่ะ ถ้ายังเหลือเวลาจะพาไปดูโซนฝึกฝนด้านหลังด้วย พวกนั้นเป็นของจริง ไม่ใช่ของโชว์”

“โซนฝึกฝน!” คราวนี้เป็นเรนฟোর্ดที่ตาวาวขึ้นมาแทน “ผมอยากเห็นนะ ยืดเวลาเพิ่มสักสิบนาทีแล้วขอโผล่หัวเข้าไปดูหน่อยนะ...นะ”

ทายาทผู้กล้าหัวเราะเสียงใส “อาหะ ถ้ามีเวลาเหลือละก็ ที่จริงจะแวะมาพُرุ่นนี้อีกรอบก็ได้นะ ฉันน่าจะพอมีเวลา ถ้าไม่มีงานด่วนอะไรเข้า”

“เจ๋ง!”

ทุกคนเริ่มเดินตึกๆ ตามหลังโกด์กิตติมศักดิ์เข้าไป

ด้านในคฤหาสน์ อัสราเอลยังประกบถามโน่นถามนี่จากโครว์ตามสคริปต์ เรนฟอร์ดกับเทลก้ากระตือรือร้นกับทัวร์พิเศษเฟรย์ เอรูเทีย และไอริน สนใจสำรวจรอบคฤหาสน์มากกว่าขณะที่เคย์เลน เซลริค และโรเซเลีย เดินร่ำทำย

โฉมงามกับเจ้าชายกระโจนกับบ้านนี้จนเห็นทั่วทุกซอกมุมมาตั้งหลายปีแล้ว ถึงรู้ว่าจะมีแต่ของน่าตื่นตาตื่นใจแต่อารมณ์ว่าเห็นบ่อยๆ ตอนมาทำความสะอาด ของเจ๋งๆ ก็ทำให้เซ็งได้เหมือนกัน

เคย์เลนเดินร่ำทำยเพราะเหตุผลอื่น เขาเป็นห่วงความรู้สึกเซลริค โรเซเลียเองก็เช่นกัน แม้เซลริคจะยังยิ้มแย้มปกติแต่เธอรู้ดีว่าเขากำลังอดทนอย่างสุดความสามารถ ใจหนึ่งเซลริคคงอยากร้องไห้ เมื่อรู้ว่ในวันหนึ่งอาจต้องจับอาวุธฆ่าฟันพี่ชายที่เลี้ยงเขามา หนึ่งในสาเหตุที่โครว์ตัดสินใจว่าจะปล่อยอดีตจ่อมารไว้ไม่ได้ก็เพราะต้องการปกป้องเขาด้วย

เซลริคส่งยิ้มให้เพื่อนสนิทและเพื่อนสาวแต่้วยเยาว์ “พี่โครว์ไม่สังเกตจริงๆ ด้วย แต่แบบนี้ก็คงบอกเขาไม่ได้ละมั้งต้องรอจนกว่าจะถึงเวลานั้น...”

เคย์เลนคิดตรงกับใครหลายๆ คนที่นึกสงสัยว่าหากโครว์เลี้ยงเซลริคมา เขาไม่เคยเห็นปานบนหลังเซลริคหรอกหรือ

คำตอบคือ *ไม่*

เซลริคพบกับโครว์ วาริธัส เมื่อโครว์อายุสิบห้าปี เซลริคอายุสองขวบ ก่อนพบโรเซเลียราวๆ หนึ่งปี ช่วงแรกที่เซลริคยังเล็ก ริกกับเมอริเดียไม่เคยฝากเลี้ยงเซลริคเกินสามหรือสี่ชั่วโมง โครว์จึงไม่มีโอกาสเห็นแผ่นหลังของเซลริค

หลังเซลริคโตขึ้นอีกนิด เขาก็เรียนรู้ที่จะปกปิดปานบนหลังตนอย่างสุดความสามารถ ปฏิเสธและหลีกเลี่ยงทุกอย่างที่มีความเสี่ยงจะเผยปานที่อาจทำให้เขาถูกฆ่า ยิ่งหลังพบโรเซเลีย มิเรอช่วยปกปิดปานให้เมื่อเขาพลาดท่า ความลับของเขาจึงยังเป็นความลับเรื่อยมาจนตอนนี้

เซลริคไม่อยากจินตนาการเลยว่า หากวันที่เขาต้องเผชิญหน้ากับพีโครว์ในฐานะจอมมารกับผู้กล้ามาถึงจะเป็นอย่างไร

พีโครว์คงจะเกลียดเขาอย่างที่ไม่เคยเกลียดอะไรมาก่อนเลย แม้จะปวดร้าวไม่แพ้กัน แต่เพราะพีโครว์มีเวนต์ มีเพื่อนพ้องทีมสหราชอาณาจักรให้ปกป้อง คมดาบที่เขาเคยชื่นชมมาตลอดจะกลายเป็นอาวุธที่พร้อมสังหารเขาอย่างแน่นอน

ทว่า...เขาถอยไม่ได้เหมือนกัน ในเมื่อตอนนี้ชีวิตไม่ใช่ของเขาคนเดียว เขาเลือกสู้แล้ว แม้ศัตรูจะมีพีโครว์รวมอยู่ด้วย ถึงปวดใจปางตาย เขาก็ถอยไม่ได้

ถ้ายอมแพ้ เขาจะสูญเสียมากกว่าชีวิตตัวเอง เขาจะทำร้ายเพื่อนๆ ทุกคน จะทำให้โรสเจ็บปวด...ดังนั้นแม้จะรู้ว่าสิ่งใดรออยู่ข้างหน้า เขาจะฝืนก้าวต่อไป เขาก็มีผู้คนที่อยากปกป้องเหมือนกันนี่นา

“เซลริค มานี่มา” โครว์กวักมือเรียกเซลริค

หนุ่มร่างเล็กขมวดคิ้ว “อะไรอีกล่ะครับ”

แขนแกร่งคล้องรอบคอเซลริคอีกรอบ “ไหนๆ ก็จะพาแขกทัวร์แล้ว นายมาเป็นผู้ช่วยฉันมา ทวนความจำชีว่ายังจำทุกอย่างได้ดีหรือเปล่า ถ้าจำได้ดี ฉันมีพุดดิ้งรอยัลคาราเมลอยู่ในตู้เย็นปรารณรุ่นใหม่ล่าสุด ฉันจะยกให้นายหมดเลย”

ถึงจะสนใจรางวัล แต่เซลริคก็ได้แต่ครางดังๆ ต่อให้ความจำเขาไม่โห่วเป็นรูปพรุนเพราะคำสาป แต่ให้จำทุกอย่างเกี่ยวกับรูปวาดเจ็ดสิบห้ารูป อาวุธเกือบสองร้อยชิ้น ไอเทมผู้กล้าทั้งเก้าทั้งจริงอีกล้านห้อง ใครจะไปจำได้หมดพะ!

ขบวนทัวร์บ้านผู้กล้าเดินตัดผ่านห้องโถงกลางที่มีระเบียงใหญ่ล้อมรอบ สูงขึ้นไปถึงชั้นสี่อันเป็นชั้นบนสุด แสงแดดช่วงบ่ายส่องผ่านยอดโดมใสลงมากกระทบพื้นพรมที่ปูลาดทับกระเบื้องลายเรขาคณิตด้านล่าง สะท้อนขึ้นไปบนริ้วธงทิวของสมาคมผู้กล้า และตราเศียรยูนิคอร์นที่มีดวงตะวันอยู่เบื้องหลัง ตราประจำตระกูลผู้กล้าวาริธัส

ในเงามืดของเสาหินต้นใหญ่บนระเบียงชั้นสาม เด็กหญิงผมเปียในชุดลูกหมีขนฟูจ้องมองลงไปในห้องแขกด้วยสายตาระวางปนครุ่นคิด มือเล็กกำแน่น เธอรู้ดีที่ถอดชุดมาสคอตออก แล้วยกมือตบๆ ชุดกระโปรงทันสมัยให้เข้าที่เข้าทาง ดวงตาสีฟ้าส่องสว่างด้วยความหมายมั่น

เธอจะปกป้องทุกคนจากปีศาจเอง ปีศาจร้ายที่แผ่ตัวมากับแขกของพีเซลริคตนนั้นจะต้องได้รับบทเรียน

ทายาทผู้กล้าไม่ได้มีแค่คุณพ่อคนเดียวสักหน่อย!

วาบ!

แสงแวววาวจากวัตถุตรงหน้าทำให้เซลริคต้องหิตาสุดฤทธิ์ แวมไพร์ อันเดด และมนุษย์หมาป่า ที่อ่อนไหวกับแสงถึงกับต้องเบือนหน้าหนี เจ้าของบ้านและคอลเล็กชันประหลาดยิ่งยงพันขาว ขณะดันแว่นตาดำที่เอามาจากไหนก็ไม่รู้ขึ้นไปบนตั่งจุกโด่ง

“ชุดเกราะมิธริล แร่แสงสว่าง เคลือบสารสะท้อนเวทมนตร์จากโซลูเรีย ฉันตั้งชื่อว่า ไชน์นิ่งสตาร์ เรียกสั้นๆ ว่า ไชนี่ ก็ได้นะ

มีเสียงครางเบาๆ ดังขึ้นจากรอบทิศทาง เซลริคไม่แน่ใจว่าเป็นเพราะความสว่างเวอร์ทะลุโลกของชุดเกราะ หรือเพราะพีโคว์ตั้งชื่อเล่นเห่ๆ ให้เกราะของตัวเองกันแน่ คนเดียวที่เหมือนจะชอบความวิบวับทะลุขีดจำกัดนี้คือเคย์เลน เซลริคlobberาวนาขออย่าให้เคย์เลนนักครีมนำพาของแบบนี้มาไว้ในห้องเขาเลย

“ได้ใช้จริงบ้างหรือเปล่าครับเนี่ย คือว่ามันก็ดูแข็งแรง อยู่หรอก แต่เด๋นชะ” เรนฟอร์ดถามพลางยกมือบังแสง

โหล่งว้างในชุดมาสคอตของชายหนุ่มลู่ลงเล็กน้อย เขาดันบานประตูตู้เก็บชุดเกราะปิดจนสนิทแล้วตอบด้วยน้ำเสียงแสนเศร้าว่า “ไม่ได้ใช้เลย...คือเรื่องคุณภาพไม่มีใครเถียงว่ายอดเยี่ยม แต่เขว้ามั่นเด๋นไป ไม่อนุญาตให้ใช้งานจริง งานศิลปะสวยๆ แบบนี้พวกผู้กล้าที่ดีแต่ทะลวงฟันบางกลุ่มไม่เข้าใจหรอก”

บางทีสมาคมผู้กล้าอาจจะคิดถูกแล้วก็ได้...

สมาชิกชมรมวิจัยจอมมารเห็นพ้องต้องกัน ชุดเกราะที่สว่างรโยิ่งกว่าหลอดไฟพลังปราณขั้นสูงสุด ใส่ไปสู่วที่ไหนก่อนมาถึงสนามรบถ้าปีศาจไม่หนีไปซะก่อน ก็คงนั่งหัวเราะท้องคัดท้องแข็งด่าว่าแพชั่นมนุษย์โคตรเหี้ย

โครว์ยกมือลูบปลายคาง เขากลับมามีสีหน้าร่าเริงอีกครั้งได้รวดเร็วจนน่าตกใจ

“ไม่เป็นไรๆ นอกจากไชนี่แล้ว ฉันยังมีชุดเกราะใน

คอลเล็กชันอีกเพียบเลย!" พุดจบชายหนุ่มก็ดึงเชือกสีทองที่ข้างเตาผิงใหญ่สุดห้องโถง ผ่าน่านสีน้ำเงินที่ปิดทับกำแพงทั้งสองด้านเลื่อนออกโดยอัตโนมัติ เผยให้เห็นตู้กระจกโชว์ชุดเกราะเรียงกันสามชั้น พร้อมป้ายทองเหลืองบอกชื่อและคุณสมบัติของเกราะแต่ละชุด

เชลริคกับโรเซเลียที่เคยเห็นทุกอย่างมาก่อนแล้วไม่ได้ตื่นเต้นนัก แต่เพื่อนๆ คนอื่นๆ แม้แต่อัชราเอลยังทั้งจะต้องเดินขึ้นบันไดวนไปส่องดูชุดเกราะแต่ละชุดใกล้ๆ

บางชุดดีจากเหล็ก บางชุดเย็บจากหนัง บางชุดมีแค่ครึ่งตัว และบางชุดก็เป็นแค่เสื้อคลุมพลั่วๆ ธรรมดา นอกจากเป็นผู้กล้าอภึษาศัยดี มิตรสหายเยอะแล้ว โครว์ยังเป็นนักสะสมและสรรหาวัตถุดิบด้วยง จนมีคนจากวงการผู้กล้าหรือนักล่าปีศาจแะเวียนมาขอยืมอาวุธแปลกๆ หรือชุดเกราะพิเศษอยู่เนืองๆ

เชลริคถอนใจเมื่อนึกถึงเหตุการณ์เมื่อครั้งเขาอายุได้สักห้าขวบ มีผู้หญิงสวยแต่ตัวใหญ่มหึมาคนหนึ่งแะมาหาพีโครว์เพื่อขอยืมดาบปิกแห่งท้องนภาและโล่เกล็ดมังกร เธอคงไม่ใช่เพื่อนโดยตรงของพีโครว์ แต่ได้คนรู้จักแนะนำมาอีกทอดหนึ่ง หลังเจรจากันไม่นาน พีโครว์ก็หยิบเอกสารอะไรไม่รู้ให้เธอกรอกและเซ็นชื่อ

นักรบสาวคนนั้นยื่นพอนธนบัตรหนาจนน่าจะตบใครตายได้ให้พีโครว์อย่างไมลังเลสักจิตใจ เธอจากไปพร้อมกับอาวุธ และเอามันกลับมาคืนในสัปดาห์ต่อมา

ธุรกิจเช่า-ยืมอาวุธอย่างไ้เป็นทางการของพีโครว์มีชื่อเสียงไม่ใช่น้อย พีชายอารมณ์ดีของเขาคงรวกกว่านี้หาก

เปลี่ยนใจเลิกเป็นผู้กล้าแล้วหันมาเป็นนักธุรกิจแทน แต่สงสัยจะไม่มีทางเป็นเช่นนั้น ในเมื่อ *ผู้กล้า* ไม่ได้เป็นแค่อาชีพของใครว์ วาริอัส แต่เป็นส่วนหนึ่งของตัวตนของเขา

“เกราะสายลมซิลเฟรน” เอรูเทียจ้องชุดเกราะอ่อนสีเงินประดับด้วยอัญมณีสีเขียวอย่างลึมตัว แม้จะดูเหมือนเกราะของเจ้าชายผู้สูงศักดิ์ที่ไม่มีเครื่องป้องกันอาวุธหนัก แต่คุณสมบัติของเกราะที่ลงคาถาจากไซลูเรียและผสมพลังลึกลับของนักอัญเชิญภูต ทำให้ใครก็ตามที่สวมเกราะชุดนี้จะเคลื่อนไหวได้ดังสายลม จัดเป็นของแรร์ระดับห้าดาวที่แม้แต่แวมไพร์อายุหลายร้อยปียังต้องตาว่าว ได้เห็นใกล้ๆ แบบนี้นับว่าโชคดีเหลือหลาย

“เอรูเทีย ฉันว่าเจ้านี้เจ๋งกว่าอีก!” เทลกายัมเปล่งพลังชี้เกราะสีดำแดงหน้าตาโฉบเฉี่ยวไม่เหมือนเกราะผู้กล้า ป้ายทองเหลืองสลักชื่อ *บลัดลัสต์* สรุปลคุณสมบัติย่อๆ ไว้ว่า *เพิ่มพลังป้องกันและโจมตีสองร้อยเปอร์เซ็นต์ แต่มีผลให้ผู้ใส่เข้าสู่ภาวะขาดสติหลังสวมครบทุกชิ้นราวๆ สิบนาที*

เรนฟอร์ดยืนเมียงมองอยู่แถวชุดเกราะธาตุไฟ ไอรินเอาแต่จ้องเกราะสะท้อนเวทราวกับพยายามแกะว่าเกราะชั้นดีชุดนั้นใส่เวทมนตร์อะไรลงไปบ้าง เพรย์เดินลอยชายอยู่แถวๆ เกราะล่องหน ซิโตรเนล่ากำลังถามใครว์เกี่ยวกับเกราะพกพาที่ซ่อมแซมตัวเองและงอกเกราะชุดใหม่ได้ อัชราเอลก้มๆ เงยๆ อยู่แถวเกราะธาตุความมืด และสุดท้ายเคย์เลน ยังเป็นคนดีที่ไม่ลืมนาน จดทุกอย่างที่คิดว่ามีประโยชน์ลงสมุดไว้ทั้งหมด

หลังติดต่อกับชุดเกราะแล้ว ใครว์ก็พาทุกคนเข้าสู่ห้องคอลเล็กชันอาวุธ อัชราเอลกลับเข้าสู่การสัมภาษณ์อีกครั้ง

เขาลืมตัวไปสนิทในห้องชุดเกราะ จึงตัดสินใจว่าจะไม่พลาด
อีก ใครว์ให้ความร่วมมือตอบคำถามเป็นอย่างดีขณะเดินนำ
แขกไปชมอาวุธชิ้นโปรดของเขาราวสิบชิ้น

ดาบ กริช ธนู ปืน และพลอง เป็นอาวุธหลักของใครว์
วาริธัส แต่เอาเข้าจริงเจ้าตัวหียบจับอะไร แม้แต่ไม้ธูปพื้นหรือ
ก้อนหิน ก็คงเป็นอาวุธได้หมดมากกว่า

“กระป๋องที่อยู่ใจ แม้กิ่งไผ่ก็ไร้เทียมทาน!” ท่าน (ทายาท)
ผู้กล้ายกประโยคดังจากหนังสือชุดหนึ่งมาพูดอย่างมั่นใจเกิน
ร้อย

ถ้าหากไม่เห็นความไวเหนือมนุษย์ของเขาในห้องนั่งเล่น
ก่อนหน้านี้ สมาชิกชมรมวิจัยจอมมารเกินครึ่งคงสรุปในหัวว่า
หมอนี่มันบ้า แต่เพราะรู้ว่าคนคมในฝักรายนี้น่าจะมีคมจริง
ไม่ใช่ดาบกุศ ดังนั้นสิ่งที่เอ่ยมาคงไม่เกินจริงสักเท่าไร

ใครว์แยกอาวุธที่ตนใช้บ่อยไว้อีกห้องหนึ่งเพื่อความ
สะดวกในการดูแลรักษา หลังเขาแนะนำอาวุธที่ใช้เป็นประจำ
พอสังเขป อัชราเอลก็ถามตามสคริปต์ไปว่า

“ตั้งแต่ต่อสู้ในฐานะทายาทผู้กล้ามา มีการต่อสู้ครั้งไหน
ที่รู้สึกว่ายากมากๆ ไหมครับ”

เจ้าของบ้านเย็นจุก พยายามรื้อข้อมูลในสมองเต็มที่
ก่อนตอบ

“วอร์เดินผู้กลืนกิน น่าจะเป็นภารกิจที่ยากที่สุด”

“วอร์เดิน!!!” เสียงจากสมาชิกชมรมวิจัยจอมมารอย่าง
น้อยสามคนประสานกันดังลั่นโดยมิได้นัดหมาย

เทลก้า ไอรีน และซิโตรเนล่า ทั้งสามคนหน้าซีดลง
อย่างเห็นได้ชัด

“รู้จักหรือ ใครนะ” เซลริคผู้ไม่ค่อยรู้อะไรถามอย่างงุนงง เขาแปลกใจที่สังเกตเห็นนอกจากตัวเองแล้วมีเพียงเคย์เลน เรนฟอร์ด และเฟรย์เท่านั้นไม่รู้จักชื่อ วอๆ อะไรนั่น

อัชราเอลยิ้มผิวดๆ เหมือนจะพยายามคุมสติตัวเอง “วอร์เต็น ผู้กลืนกิน เป็นสมุนมือซ้ายของราชันฝนโลหิต ราชามารตนปัจจุบัน”

“เป็นไอ้เลวที่กลืนกินทุกอย่างที่ขวางหน้า” เทลก้าเอ่ยเสียงรังเกียจ “นักล่าปีศาจเสร็จมันไปไม่รู้เท่าไรแล้ว แต่ที่แย่กว่านี้เสียกินเรียบคือ มันจะได้ทั้งความทรงจำและความสามารถของคนที่มีมันกินเข้าไปด้วย”

เซลริครู้สึกคลื่นไส้ขึ้นมาทันที แต่ดูเหมือนความเลวทรามของวอร์เต็นจะยังมีมากกว่านั้น

ซิโตรเนล่าผู้ไม่เคยออกปากพูดจาเชิงลบกับใครถึงกับเอ่ยว่า “เป็นปีศาจที่น่ารังเกียจและเป็นศัตรูหมายเลขหนึ่งของภูตแห่งพงไพรและอสุรธาตุไม้ มันกินพวกเขาเข้าไปเพื่อเสริมพลังฟื้นตัวไร้ขีดจำกัดให้ตัวเอง”

“แยกร่างคนที่กินเข้าไปออกมาเป็นหุ่นเชิดได้อีกด้วย เป็นศัตรูที่สู้ลำบาก เสมอกันก็จริง แต่ก็แทบเอาตัวไม่รอดนะ” โครว์เอ่ยด้วยสีหน้าเหมือนปวดท้อง “ดินะที่ตอนนั้นภารกิจของมันเป็นหลว มีคำสั่งให้ถอนตัว ประกอบกับหน่วยไอเทมของเรามีของดีมาช่วย ไม่งั้นความเสียหายของกลุ่มฟูก้าในวันนั้นคงร้ายแรงกว่านี้อีก”

“ของดี?” เซลริคเอียงคอ

โครว์วางมือลงบนศีรษะของเด็กหนุ่ม “ความลับทางราชการ ถึงเป็นเซลริคก็บอกไม่ได้หรอก เอ้า! หนุ่มแว่นคน

นั่นนะ มีคำถามอื่นอีกไหม”

อัชราเอลยิ้มจืดๆ “บางคำถามคงไม่จำเป็นแล้วละครับ ขอข้ามไปที่หัวข้อสุดท้ายว่าอยากฝากอะไรกับเด็กกรุณห้างดีกว่า”

“อ้าว? นี่กว่าจะถามลงรายละเอียดเก็บสถิติความเจ็บ อย่างเช่น เคยปราบโกเลมหินหรือแวมไพร์ไหมเสียอีก” โครว์ ท่าทางผิดหวัง

ยิ้มจืดจางของอัชราเอลเหมือนจะยิ่งเลือนลงกว่าเดิม “คุณโครว์ วาริอัศครับ สถิติอื่นๆ ไม่จำเป็นแล้วละครับ ในเมื่อคุณสู้กับบอร์เดิน...พอลเลนส์ปิกแล้วยังรอดชีวิตมาได้”

เชลริคอ้าปากค้าง

พอลเลนส์ปิก!!! พี่โครว์เนี่ยนะ ก็รู้ว่าเก่ง แต่ถึงขนาดเสมอกับพอลเลนส์ปิกนี่มัน...เอ่อ เหนือความคาดหมายไปไกลเลยแฮะ แสดงว่าปิกเดียวอย่างเขา แถมยังมนุษย์ไม่ใช่จอมมารไม่เชิง แค่พี่โครว์ติดขี้มูกใส่ที่เดียวก็คงได้ไปเกิดใหม่อีกรอบแล้ว

ทายาทผู้กล้าหัวเราะเงินๆ “ตอนนั้นอารมณ์กำลังกรุณหงส์เต็มที่ยิ่งกว่าปกติอีกนะ กลับมาแล้วสลบไปตั้งสามวัน ทำไม่ได้...เจ้านั้นกินเป้าหมายที่ฉันทตามล่ามานานเข้าไปนี่นา”

เชลริคกับโรเซเลียสะดุ้งเฮือกสุดตัว เงามืดพาดผ่านใบหน้าเชลริคทันควัน ขณะที่โรเซเลียมองต่ำลงอย่างเดาไม่ถูกว่าเธอคิดอะไรอยู่ พวกเขารู้ว่าเกิดอะไรขึ้น ตอนนั้นพวกเขาอายุสิบขวบ และแม้จะผ่านมาถึงเจ็ดปีแล้ว ทั้งเชลริคและโรเซเลียก็ไม่มีวันลืมสีหน้าร้ายรานแทบขาดใจของโครว์ในวันนั้นได้เลย

โครว์เอื้อมมือไปหยิบกล่องไม้ใบเล็กลงมาจากชั้นวางของข้างตะเกียงโบราณ เขาเปิดกล่องโห่สิ่งที่อยู่ข้างในให้แขกดูอย่างไม้อิดเอื้อน

ในกล่องบุผ้าสีดำ มีสิ่งที่คล้ายกรงเล็บหรือเขี้ยวสัตว์ ความยาวเกือบสิบเซนติเมตรอยู่เพียงชิ้นเดียว

“เขี้ยวอะไรนะ” เรนฟอร์ดคกะพริบตาปริบๆ

“ตัวใหญ่” เคย์เลนออกความเห็นสั้นๆ

ดวงตาเทลก้าเบือนไปทางอัชราเอล เธอบังคับให้ตัวเองกลับมาจ้องวัตถุในกล่องอีกครั้ง แม้ในใจกำลังว่าุ่นเล็กๆ เธอดูออก เอรูเทียก็ด้วย และแน่นอนว่าอัชราเอลต้องรู้ตั้งแต่แวบแรกอยู่แล้ว

“กรงเล็บมนุษย์หมาป่าใช่ไหมครับ” ท่านประธานนักเรียนเอ่ยเสียงสุภาพ สงบผิตคาดทั้งที่เทลก้ากลัวแทบขาดใจว่าเขาจะฉุนขาดจนเปลือยเปลืองร่าง มนุษย์หมาป่ามีนิสัยปกป้องพวกพ้องสูง แม้จะมาจากคนละฝูง พวกเขาก็มีแนวโน้มจะเข้าข้างพวกเดียวกันมากกว่าเผ่าพันธุ์อื่น

ตั้งแต่เห็นและสูดกลิ่น อัชราเอลก็รู้อะไรหลายๆ อย่าง ที่คนอื่นนอกจากมนุษย์หมาป่าด้วยกันแล้วคงไม่มีทางรู้

เจ้าของกรงเล็บเป็นผู้ใหญ่เต็มตัว ถ้าเทียบกับมนุษย์อายุน่าจะอยู่ในช่วงวัยสี่สิบต้นๆ กลิ่นเลือดที่เหลือจางๆ บอกชัดว่า เจ้าตัวมาจากทางเหนือ ความสูงในร่างมนุษย์หมาปาคงเกือบสองเมตร มีสุขภาพดีเยี่ยม แม้ไม่ใช่จำฝูงแต่ระดับความสามารถก็ใกล้เคียง

“บอริส แห่งกินา อาชญากรระดับหนึ่ง” โครว์เอ่ยพลางคลิบลายนิ้วกับกรงเล็บนั้นเบาๆ “ก่ออาชญากรรมสะเทือน

ขวัญไว้ถึงยี่สิบหกคดี หกคดีเป็นการทำร้ายร่างกาย ที่เหลือเป็นฆาตกรรม เจ้าหมาป่าโรคจิตนั้นติดใจเนื้อมนุษย์เลยออกล่าเหยื่อทุกๆ คืนเดือนเพ็ญ ฉลาดแล้วก็วิ่งไวสมกับที่เคยร่วมสงครามจอมมารใต้ธงของราชันฝนโลหิต ฉันอยู่ในทีมตามล่าด้วย เกือบจะจับได้มันก็หนีไป ตอนนั้นฉันอายุยังน้อยเลยประมาณความสามารถของมนุษย์หมาป่าโตเต็มวัยเกินไป

“เหยื่อรายสุดท้ายของมันเป็นภรรยาของฉันเอง เจ้านั้นตามกลิ่นของฉันไปถึงโรงแรมที่ฉันกับเธอพักอยู่ เธอถูกกัดและเสียชีวิตเพราะร่างกายรับเชื้อมนุษย์หมาป่าไม่ได้”

ความเจ็บปวดกระจายทั่วห้องพร้อมกับกระแสแห่งความพรั่นพรึง หนึ่งในห้าสิบความตายที่ผู้คนไม่อยากได้มากที่สุดย่อมมีการถูกฆ่าโดยมนุษย์หมาป่า และอาการช็อกเมื่อร่างกายปฏิเสธเชื้ออสุรกลายร่างรวมอยู่แน่แท้

เป็นความตายที่เจ็บปวดและสยดสยอง...

โครว์เก็บกล่องวางไวบนชั้นวางของเหมือนเดิม เขายังมียิ้มเศร้าๆ ระบายอยู่บนริมฝีปาก

“แต่อย่างน้อยตอนนี้มันก็ไปทำร้ายใครอีกไม่ได้แล้ว เอลิซาไปสวรรค์แล้ว ขอขอบคุณเทพเจ้าที่เธอได้ยาของสมาคมผู้กล้าช่วยถึงจากไปอย่างไม่ทรมาน ถึงเจ็บปวดจนรู้สึกเหมือนตายทั้งเป็น แต่ฉันยังมีเวนต์ มีเซลริค กับหลายๆ คนให้ปกป้อง ดังนั้นฉันยังล้มไม่ได้ จนถึงลมหายใจสุดท้ายของฉันฉันจะสู้ เพื่อไม่ให้ใครต้องเสียน้ำตา ไม่ต้องมีสามีที่สูญเสียภรรยา หรือลูกที่สูญเสียแม่ไปกับความบ้าเลือดของพวกปีศาจอีก

“ฉันอยากจะปกป้องอนาคต นั่นแหละคือหัวใจผู้กล้า

สำหรับฉัน”

ไม่มีใครกล้าพูดอะไรหลังจากนั้น แต่ทุกคนชื่นชมจิตใจ
อันแข็งแกร่งของบุคคลตรงหน้าอย่างแท้จริง

เวลาสามชั่วโมงผ่านไปอย่างรวดเร็ว พวกเขาเพิ่งชม
ห้องสมุดคาถาไปได้ไม่ถึงครึ่ง ยังไม่ทันไพล่เข้าไปดูสถานที่
ฝึกฝนด้านหลัง โค้วก็ต้องขอตัวไปทำตามสัญญาที่ให้ไว้กับ
ลูกสาว

“ได้เวลาซ้อมละครแล้วละ สายไปนิดหน่อยด้วยซ้ำ แต่
ไวพรงี้แะมาอีกนะ สัญญาว่าจะเตรียมของว่างอร่อยๆ ไว้
ให้”

เจอสีหน้าเป็นมิตรและคำเชิญเปี่ยมไมตรีขนาดนั้นเข้า
ต่อให้ใจหिनก็คงปฏิเสธลำบาก ผูล้ำในชุดมาสคอตโบกมือ
ส่งแขกจากหน้าประตูบ้าน เขายังคงตะโกนลาเซลริคกับโรเซเลีย
อย่างสนิทสนม มองทุกคนด้วยสายตาเอ็นดู

โดยไม่รู้เลยว่าเด็กนักเรียนกลุ่มนี้ไม่ใช่เด็กธรรมดา
อย่างที่เขาเห็น...

ทั้งหนุ่มน้อยที่เป็นเหมือนน้องชายแต่แท้จริงเป็นร่าง
กลับชาติมาเกิดของจอมมาร ทั้งอมมนุษย์คนอื่นๆ ที่อันตราย
จนไม่สมควรละเลย รวมถึงปีศาจเผ่าเดียวกับที่ทำลาย
ครอบครัวเขายับเยิน

อัชราเอลระบายลมหายใจหนักๆ ถ้าไม่ใช่เพราะโครว์
คาดหวังจะอวดห้องสมุด ประกอบกับให้ข้อมูลที่เป็
ประโยชน์กับเซลริคอย่างมากละก็ เขาก็คิดว่า ตัวเองไม่ไพล่
มาพรงี้แะเลยจะดีกว่า...

“ฉันอยากรู้ว่านายคิดยังไง หนุ่มแวน ชื่ออัชราเอลสินะ นายหัวไว ถกทฤษฎีสนุกดี ไว้มาจ้อกันต่อสักหน่อยดีกว่านะ นานๆ จะหาเพื่อนคุยถูกคอเจอสักคน”

โครว์เอ่ยไว้ตอนอยู่ในห้องสมุดพร้อมกับจับมือเขาเขย่าเบาๆ เป็นการแสดงมิตรภาพ ทายาทผู้กล้าไม่รู้เลยว่า มือที่จับอยู่นั้นแท้จริงคือกรงเล็บแบบเดียวกับที่สังหารภรรยาเขา

ธรรมชาติมนุษย์หมาป่าก็เอนเอียงไปทางนั้นอยู่แล้ว โหยหาการต่อสู้ การฆ่าฟัน ล่าเหยื่อทั้งที่แข็งแกร่งและอ่อนแอเพื่อเติมเต็มความกระหายเลือดเนื้อของตน และเพราะอย่างนั้นเขาถึงจะพยายามอย่างที่สุดที่จะเป็นมนุษย์ให้เต็มที่

เขาไม่อยากทำร้ายใครอีกแล้ว...

“ห้องน้ำว่างแล้วครับ” เสียงเนิบๆ ของเคย์เลนลอยเข้ามากระทบโสตประสาทของหนุ่มๆ ชมรมวิจัยจอมมาร เซลริคกับเรนฟอร์ดกำลังนั่งเล่นเกม OX ที่ทำจากเจลลีส ผลไม้ เพรย์นอนอ่านวารสารสบายๆ อยู่บนฟูกปูพื้น เอรุเทีย คงยังอาบนํ้าอยู่ และอัชราเอลนั่งอยู่บนขอบปูนของหน้าต่าง มื่อยังจับปากกาจดบนเอกสารสรุปทศัมภาษณ์บนโต๊ะพับ แต่สายตากลับเหม่อลอย

“อัชราเอล” เคย์เลนเรียกประธานนักเรียนอีกครั้ง นอกจากเซลริคที่เป็นเจ้าของบ้าน พวกเขาจัดคิวเข้าห้องน้ำ สองห้องด้วยการจับไม้สั้นไม้ยาว เพรย์เป็นคนแรก เรนฟอร์ด เป็นคนที่สอง เอรุเทียคนที่สาม เคย์เลนคนที่สี่ และอัชราเอล เป็นคิวสุดท้าย

ดวงตาสีน้ำตาลอ่อนของสุภาพบุรุษหมาป่ายังว่างเปล่า จนกระทั่งเจลลีรูปตัวโอพุ่งแหวกอากาศมาหาเขา มือไวขยับคว้ามั่นไว้ได้กลางอากาศก่อนแปะหน้าผากเขาไม่ถึงสองนิ้ว

“บ๊ะ! พลาดซะได้” เรนฟอร์ดส่งเสียงจึกจึกในลำคออย่างเสียดาย

“ว่างนักหรือไง” อัชราเอลโน้มหน้าแล้วติดเจลลีคืบไปหาเจ้าของ

อิฟริทผู้รักขนมกินเล่นยัดตัวขึ้นจับเจลลีเคี้ยวหับๆ แล้วบอกตรงๆ อย่างไม่รักษาน้ำใจว่า “สงสารเคย์เลนที่เรียกนายไปอาบน้ำตั้งหลายรอบแต่นายดันมัวแต่เหม่อลอยเป็นพระเอกนิยาย”

คิ้วเรียวเล็กสูงขึ้น อัชราเอลไม่รู้ตัวเลยว่าเขาเหม่อไปนานแค่ไหน เขาหันไปขอโทษเคย์เลน คุยฝางงานเอกสารเล็กน้อย แล้วหอบผ้าเช็ดตัวกับชุดนอนเดินไปทางห้องน้ำที่ยังว่างอยู่

เชลริคมองตามแผ่นหลังของเพื่อนที่น่าจะมีสติที่สุดมาตลอดไปอย่างเป็นห่วง

“ว่าแล้ว...กังวลจริงๆ ด้วย”

“คิดมากทำไม จริงอยู่ว่าเป็นฝีมือมนุษย์หมาป่า แต่ไม่ใช่เจ้าหัวเรียวแปดเป็นคนทำสักหน่อย ก็เหมือนกับมิอิฟริทเลวตนหนึ่ง จะเหมาว่าทุกคนเลวหมดมันก็ไม่ใช่” เรนฟอร์ดเอ่ยเสียงหงุดหงิดแล้วโยนเจลลีเข้าปากโดยไม่สนว่าเชลริกกำลังจะชนะ

นี่อาจเป็นข้อความแสดงเจตนาดีที่สุดที่เรนฟอร์ดเคยพูดถึงอัชราเอลเลยละ...สามหนุ่มที่เหลือในห้องคิดตรงกัน

เฟรย์วางวารสารลงข้างตัวแล้วเปรยเบาๆ ว่า “ถึงอย่างนั้นจะห้ามไม่ให้เขาคิดมากก็ยากละครับ เขามาที่ฟอร์นเบิร์ก อยู่กลางหมู่บ้าน ก็คงเหมือนกับคุณเอร์เทีย คุณเรนฟอร์ด ที่มาเพื่อแฝงตัวและฝึกฝนกลมกลืนกับมนุษย์ แต่กรณีเขามันค่อนข้างรุนแรง เพราะเขากำลังฝึกธรรมชาติสายเลือดตัวเอง”

“หมาป่ามันก็ไม่ใช่พวกใจเย็นนี่นะ” เรนฟอร์ดคิดดังๆ ตาม “แล้วทำไมถึงต้องพยายามฝึกขนาดนั้นด้วย”

แวบหนึ่งเซลริครู้สึกเสียวแปลบที่หัวใจ เขาปวดใจแทนเพื่อนก็จริง แต่ความรู้สึกแบบนี้มัน...ใครกัน ซาโดว์? ไม่หรอก หมอนั้นไม่อ่อนไหวขนาดนั้น หรือจะเป็นราวิน สการูส

อดีตจอมมารไม่มีโอกาสได้ติดต่อ เพราะคำถามที่เรนฟอร์ดเพิ่งถามลอยๆ อย่างไม่มีเจตนาร้าย กลับได้คำตอบที่น่ากลัวผิดคาดกลับมา

“นายเคยเข้าไปในผืนอัสราเอลบ้างไหม เพื่อจะเห็นรากความกังวลของหมอนั้น”

สีหน้าของไนต์แมร์รูปร่างมียากจะอธิบายว่าอยู่ในอารมณ์ใด ภายในส่วนที่เป็นเฟรย์ มอร์เฟียส กำลังหม่นหมอง แต่หัวใจไนต์แมร์ มารกินฝันร้ายกลับลุกโชนด้วยความปรีดา

“เคยแค่ครั้งเดียวครับ และผมสัญญากับตัวเองว่าจะไม่เข้าไปอีกเลย มันเต็มไปด้วยอาหารเลิศจึงสำหรับผมจริง แต่เจือมาด้วยความรู้สึกอื่นที่ทำให้ร่างมนุษย์ผมปวดร้าวไปด้วยเกินกว่าจะทนไหว”

“ความรู้สึกอะไรนะ” เซลริคถามเบาๆ ทั้งที่เขาเหมือน

จะรู้คำตอบได้อยู่แล้ว

“ความรู้สึกผิดครับ เขาทำอะไรบางอย่างลงไปในอดีต และนั่นเป็นชนวนที่ทำให้เขาเกลียดภาคมนุษย์หมาป่าของตัวเองเหลือเกิน”

เกิดอะไรขึ้นกับอัสราเอลก่อนเขาจะมาที่วิทยาลัยฟอร์น-เบิร์กกันแน่ แม้ทุกคนจะสงสัยสิ่งเดียวกันก็ไม่มีใครกล้าถามออกมาดังๆ ทุกคนก็มีเรื่องที่ตัวเองไม่อยากพูดถึงกันทั้งนั้น จึงต้องเคารพความลับของคนอื่นโดยปริยาย

เซลริคถอนใจหนักๆ แล้วยกมือกดอก “ถ้าเขาไม่สบายใจแบบนี้ พรุ่งนี้ให้พักอยู่บ้านดีกว่าหรือเปล่านะ”

“ถึงนายบอก เจ้าบ้านนั้นเป็นโรคความรับผิดชอบขึ้นสมอง ยังไงก็คงต้องไปจนได้อยู่ดี” เรนพอร์ตเอ่ยพลางย่นจมูก “ไม่เป็นไรนะเซลริค หมอนั่นมันดูแลตัวเองได้ ไม่ต้องห่วงเกินไปหรอก ห่วงมากเกินไปมันก็โมโหเอา”

“อือ...” อดีตจอมมารตอบรับเบาๆ เขากับเคย์เลนแยกกลับไปนอนอีกห้องเหมือนเคย พวกเขายังมีวันหยุดเหลืออีกสองวัน พรุ่งนี้กับมะรีนนี่ ก่อนชีวิตจะเต็มไปด้วยเรื่องวุ่นวายในรั้วโรงเรียนอย่างเคย

ปีศาจหิมะหลับปุ๋ยไปแล้ว ไอหนาวๆ ลอยออกจากร่างแผ่วๆ เซลริคลุกไปปิดระบบปรางปรับอากาศแล้วกลับมานอนที่เตียง ถึงจะบอกว่านอน แต่ดวงตาของเขายังมองเพดานอย่างครุ่นคิด

ไม่รู้ทำไม ทั้งที่ไม่น่าจะมีอะไรแท้ๆ เขากลับรู้สึกไม่สบายใจอย่างบอกไม่ถูก

“เซนส์ดีนี่เซลริค” เสียงคุ้นหูดังขึ้น

เซลริคแทบจะตั้งขึ้นจากเตียง “ซาโดว์! หายไปไหนมาตั้งหลายวัน”

“โทษที ฉันหลับเพลินไปหน่อยระหว่างรอนายกลับจากเกมแห่งความฝัน”

“จะฝึกต่ออีกหรือเปล่า...” เซลริคถามอย่างระแวง

เสียวหาของซาโดว์ดังเต็มสองหูเขา แต่เขายังคงนั่งอยู่บนเตียงตัวเองเหมือนเดิม ไม่ได้ถูกดูดสติไปที่เกาะต้นไม้แก้วเหมือนคราวก่อนๆ

“วันนี้ไม่ได้ดีกว่า พรุ่งนี้หรือมะรีนอาจจะ นายเป็นห่วงหมาน้อยนั่นสินะ”

“อ้อ! ฉันไม่เคยเห็นเขาเหมือนขนาดนั้นมาก่อนเลยนี่นา”

เซลริคสัมผัสได้ถึงน้ำหนักของมืออบอุ่นที่ลูบผมเขาเบาๆ เหมือนผู้ใหญ่กำลังปลอบเด็ก

“ฉันห้ามนายไม่ได้หรอก นายมั่นใจดีผิดชาวบ้าน แต่จำไว้นะเซลริค ทุกคนย่อมมีความลับและด้านมืดของตัวเองกันทั้งนั้น นั่นเป็นการต่อสู้ของพวกเขา นายจะช่วยให้ต่อเมื่อเขาอนุญาตให้นายช่วยเท่านั้น ต่อให้เป็นเจ้านาย ไปสอดเรื่องนั้นก็ไม่มีอะไรดีขึ้นมารอก”

“พูดอย่างกับเป็นประสบการณ์ตรง”

“ก็จริงส่วนหนึ่งละ นอนเถอะเซลริค นายยังต้องการเรียวแรงสำหรับพรุ่งนี้อีกเยอะ” ซาโดว์เอ่ยเบาๆ

เซลริคหลับตาลงแล้วครางเบาๆ ในลำคอ “นั่นสินะ ถ้าแวะไปดูสนามฝึกของพีโครว์ ต้องโดนจับออกกำลังกายโหดหรือทำอะไรบ้าๆ อีกแน่เลย”

ซาโดว์ปล่อยให้เซลริคจมสู่ห้วงนิทราโดยไม่ได้ออกอะไร

เขาเพิ่มเติม

บางที...สิ่งที่ร่อยุ่มันอาจจะมากกว่าที่นายคาดไว้ก็ได้
นะ เซลริค

คืนเดียวกัน ณ คฤหาสน์ผู้กล้า

ประตูห้องโถงสุดทางเดินของชั้นใต้ดินแง้มออกซำๆ
ผู้เปิดระวางอย่างยังไม่ให้เสียงเอี้ยดอาดของประตูเก่าเตือนให้
ใครบางคนรู้ตัว

แสงสีฟ้าจากตะเกียงเวทมนตร์ส่องกระทบชั้นวางของ
และตุ้มฝุ่นจำนวนนับไม่ถ้วน คัมภีร์และอุปกรณ์ฝึกมาร
วางกระจายอยู่เต็มห้องอย่างไม่เป็นระเบียบนัก ภาชนะเล็กแก้ว
ข้ามม้วนพรมเก่าๆ ไปที่กำแพงด้านในสุด ช่องระหว่างเสาหก
ต้นมีแท่นบูชาหินเล็กๆ สามแท่น แต่ละแท่นมีวัตถุแปลกๆ
วางอยู่

มือเล็กลั่นเล แต่สุดท้ายก็ตัดสินใจว่าสร้อยคอเงิน
ประดับอัญมณีนกฟีนิกซ์สีฟ้ามาจากแท่น เธอยัดมันลงใน
กระเป๋ากระปรงชุดนอน เดินออกจากห้องแล้วปิดประตูตาม
หลังอย่างเงียบเชียบ